REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 19, 1965 — No. 685 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Grenzen der Overheidstaak

De grote overwinning, die President Johnson van de Verenigde Staten op zijn opponent Barry Goldwater behaalde, is niet alleen te verklaren uit het feit, dat er Amerikanen waren, die vreesden dat Goldwater te extremistisch zou optreden als hij tot president zou worden gekozen. Een grote factor was eveneens, dat velen een grotere bevoegdheid aan de staat willen toekennen. Dit is niet alleen een Amerikaans verschijnsel. Overal ter wereld is een uitbreiding van de taak en bevoegdheid van de overheid waar te nemen.

Prof. Dr. T. P. van der Kooy, die economie doceert aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, heeft verleden jaar een aantal artikelen gwijd aan de overheidstaak en deze gepubliceerd in het "Gereformeerd Weekblad". Dank zij de bemiddeling van Mr. Bernard Zylstra werd het ons blad vergund gedeelten van die artikelen te plaatsen. Uiteraard heeft professor van der Kooy voor Nederlandse lezers geschreven, maar het zal onze lezers opvallen, hoe menigmaal de tekening van de professor eveneens op toestanden op dit continent van toepassing is.

Wij nemen voor dit keer een gedeelte over van het artikel, dat verscheen in het nummer van **Gereformeerd Weekblad** van 20 november 1964:

Onlangs heeft een socioloog erop gewezen dat er bij de burgers een reeks van zeer geprononceerde opvattingen bestaat over wat de overheid al dan niet mag of moet doen, en over wat zij goed of fout doet. Deze opvattingen, zo zegt hij, weerspiegelen persoonlijke behoeften en belangen, en zitten vol eenzijdige en verkeerde voorstellingen, die men kan bestrijden, maar die strijk en zet terugkeren: het zijn zogenaamde stereotiepen. Met name geldt dit op het gebied van de sociale en economische politiek, en daarbij speelt bovendien een rol, dat de individuele burger bijzonder weinig van de economische problematiek afweet. Ik zou hieraan willen toevoegen dat wat hij ervan afweet dikwijls nog verschaalde kennis is, en dat is zeer wel te begrijpen, aangezien de economie en trouwens ook de andere maatschappijwetenschappen de laatste decennia een snelle ontwikkeling hebben doorgemaakt. Het wetenschappelijk inzicht in de sociale en economische verschijnselen is sterk gewijzigd, en bovendien moet erop worden gewezen dat ook de sociale en economische verschijnselen zelf, bijvoorbeeld sedert de tweede wereldoorlog, een heel ander karakter hebben gekregen. Van veranderingen in wetenschappelijk inzicht merken velen weinig of niets: hun kennis blijft op het niveau van de tijd waarin zij hun "algemene ontwikkeling" opdeden. De veranderingen in de samenleving voltrekken zich wel in een opvallend snel tempo wanneer men ze op enige afstand beziet, maar velen die zich er middenin bevinden letten er niet zo op, of verbinden er geen consequenties aan. Uit eigenbelang en uit gebrekkig en verstard inzicht komen heel wat "stereotiepen" voort. Ik zou tot deze categorie willen rekenen de opvatting dat de overheid alleen in noodsituaties moet ingrijpen, en dat dit ingrijpen dan een tijdelijk karakter moet dragen.

In de kring der gemeente komt men deze opvatting nogal eens tegen en dan wordt er daarbij gaarne op gewezen dat Talma, Sikkel en Kuyper op "sociaal" gebied wel overheidsingrijpen noodzakelijk achtten, maar alleen "als noodhulp", terwijl de gedachte aan ingrijpen op "economisch" gebied in hun dagen alleen door socialisten naar voren werd gebracht. Ik wil hier allereerst tegen aanvoeren dat de christelijk-sociale beweging van haar eerste optreden af wel degelijk begrip heeft gehad voor wat Kuyper noemde "architectonische critiek". Zij dacht aan **hervorming** der maatschappij, niet in de zin van tijdelijk corrigerend ingrijpen, maar in die van definitieve verandering van de grondslagen der samenleving, naar de eis van het Evangelie. Voorts wil het mij voorkomen dat de pioniers der christelijk-sociale beweging aan het eind der negentiende en het begin der twintigste eeuw, dus in een tijd van klassiek-liberale verblinding, bij het bepleiten van de allereerste sociale maatregelen er **verstandig** aan deden de zaak niet op haren en snaren te zetten. Zij werden **toch** al voor socialist en oproerkraaier uitgekreten. Dat waren toen twee woorden voor dezelfde zaak, en het was toen voor een christenmens geen kleinigheid, daarvan te worden beticht. Zij konden gerust van "noodhulp" spreken voor maatregelen, die bitter nodig waren, want of die **hulp** van tijdelike aard zou zijn, zou er van afhangen of die **nood** tijdelijk was. En wie iets verder keek dan zijn neus lang was, had allang in de gaten dat veel nood in de samenleving niet voortkwam uit een tijdelijke oorzaak, maar uit de diepgewortelde neiging tot uitbuiting van de medemens, dus tot zijn beroving en verslaving, zij het onder een schijn des rechts.

Daar komt echter bij dat de tegenwoordige samenleving van heel andere aard is dan die van de negentiende eeuw. Tot 1914 kunnen wij in ons land spreken van een agrarisch-ambachtelijke samenleving met een inslag van zogenaamd handelskapitalisme en met een opkomende industrie. Na 1945 is de industrialisatie, met alle daarbij behorende verschijnselen van mechanisering, rationalisatie, automatisering en urbanisatie, krachtig doorgebroken, en dit proces van verandering is nog in volle gang. Opvattingen die toen als bijzonder vooruitstrevend of zelfs als radicaal golden, zijn thans dikwijls geheel achterhaald. Vasthouden aan wat vroeger progressief was, kan nu zeer conservatief zijn. Wanneer wij ons voor de toepassing van schriftuurlijke beginselen in de wereld van vandaag beroepen op uitspraken uit die tijd, en er geen rekening mee houden dat **diezelfde** beginselen in een andere situatie een andere omschrijving en toepassing vereisen, begaan wij een ernstige fout. Ons "conservatisme" staat dan aan de doorwerking van onze beginselen in de weg, terwijl wij toch wat de doorwerking van onze beginselen betreft, niet moesten schromen "radicaal" te zijn. Wanneer het om de doorwerking van beginselen gaat, is de tegenstelling progressief-conservatief van grote actualiteit.

Er is dezer dagen op gewezen dat Kuyper aan het eind van zijn leven de oplossing van het "sociale vraagstuk" als het belangrijkste doelwit van de christelijke politieke partij aanwees (zeker bedoelde hij een **duurzame** en geen **tijdelijke** oplossing, en er is geen reden aan te nemen dat hij een duurzame oplossing dacht te kunnen bereiken met tijdelijke middelen). Het wordt Colijn en de zijnen tegenwoordig door sommigen zeer kwalijk genomen dat zij deze vingerwijzing niet hebben gevolgd, maar dat zij (zoals men dat dan uitdrukt) "de wacht hebben betrokken bij de verworvenheden". Er wordt de draak mee gestoken dat in de tijd tussen de beide wereldoorlogen de gemeente zich bezorgd toonde voor wat zij aanzag voor zedelijke verwildering en voor bedreiging van huwelijk, gezin, kerk en school; dat zij zich op overdreven wijze afzette tegen socialisme en communisme, zonder de gevaren van nationaal-socialisme en fascisme behoorlijk te onderkennen; dat zij al of niet met een fundamentalistisch of biblicistisch schriftgebruik, of onder hantering van religieuze voorwendsels, eigendom en gezag verdedigde tegen werkelijke of vermeende aanvallers in binnen- en buitenland, en dat zij haar steun gaf aan een "ontstellende" koloniale, sociale en economische politiek, waarbij de sociaal en economische zwakken volledig in de steek werden gelaten. Zelfs wordt gemakkelijk gesproken over een ernstige "fascistische besmetting" die de gemeente zou hebben opgelopen, en over een heidens nationalisme en een onchristelijke rassenhoogmoed, die haar in hun greep zouden hebben gekregen. Het ideaal van een christelijke samenleving, waarin de zorg voor de sociaal en economisch zwakken de eerste aandacht behoort te hebben, zou welbewust naar de achtergrond zijn geschoven. Die periode zou niets dan een lamlendig toneel van weinig verheffende zaken hebben opgeleverd: alleen de christelijke radio was een prestatie die nog wel de moeite waard was. Bovendien, zo wordt dreigend opgemerkt: deze fatale tendenzen, deze afschuwelijke misverstanden zijn nu **nog** in de gemeente aanwezig, zij woekeren gestadig voort, en een grondige afrekening met dit schandelijke verleden is thans dringend nodig.

Ik besef dat ik mij een beetje van mijn thema verwijder wanneer ik dit hier ter sprake breng, maar er is toch altijd nog een nauw verband, en daarom wil ik er hier iets van zeggen. Ik meen dat het "betrekken van de wacht" bij het christelijk huwelijk, het christelijk gezin, de christelijke kerk, de christelijke school en de christelijke zede toen **zeker** urgent was, en ik dacht dat wij tegenwoordig wel iets meer van dat begrip voor christelijke levensvormen en voor een christelijke levensstijl mochten hebben (de ernstige waarschuwing dat zulks gevaar van afgoderij en "vereenzelviging" oplevert, moet daarbij wel ter harte worden genomen, maar dit betekent niet dat wij vanwege dat gevaar ontslagen zijn van die opdracht). De scherpe afwijzing van het socialisme was in die dagen **zeker** op haar plaats, want het socialisme was toen niet wat het "moderne" socialisme nu is: het droeg een tamelijk primitief-revolutionair karakter, het verwachtte alle heil van complete socialisatie der zakelijke produktiemiddelen en het ging zich geregeld te buiten aan tegen de kerk en tegen vaderland en vorstin gerichte demonstraties. Men behoefde heus geen kapitalist of nationalist of militairist of kolonialist te zijn om zich daarover te verontrusten, terwijl de afkeer van het stalinistisch communisme weinig commentaar behoeft. Over de gevaren van nationaal-socialisme en fascisme, die zich beide fel tegen socialisme en communisme keerden, zijn wij nu door een eigen aanschouwing beter onderricht dan in die tijd, toen zij hun ware aard nog wisten te verhullen, al ontbrak het ook toen in de kring der gemeente niet aan waarschuwende stemmen. Voor een rechtvaardige beoordeling van de door de gemeente in een vorige generatie aangenomen houding is een nauwgezet **historisch** onderzoek nodig, d.w.z. een onderzoek dat de levensuitingen der gemeente plaatst in het kader van de **tijd** waarin zij thuis horen. Dat is werk voor een **historicus** maar wanneer ik bijvoorbeeld alleen maar uit mijn geheugen naga wat in die tijd is tot stand gebracht, kom ik heus niet alleen op de radio, maar dan denk ik ook aan de nieuwe bijbelvertalingen, aan de wijsbegeerte der wetsidee, aan de opbouw en uitbouw der christelijke organisaties, aan de ontwikkeling van het christelijk onderwijs, aan de stichtingen van barmhartigheid, aan het diaconaal hulpbetoon, aan de groeiende "frondsen" van onze uitgevers, en zoveel dingen meer. Ik acht de barse toon die tegenwoordig tegenover een vorige generatie wordt aangeslagen, misplaatst en hoogmoedig.

Dit geldt ook het tegenwoordig oordeel over de sociaal-economische politiek van die dagen, en nu kom ik weer direct op mijn onderwerp. Maar daarover een volgende keer.

BEKROONDE SCHILDERS OP PALEIS SOESTDIJK

H.M. de Koningin heeft dinsdag 9 februari op Paleis Soestdijk de werken van drie schilders bewonderd, die prijzen in de vrije schilderkunst verkregen.

De foto toont H.M. de Koningin in de tuin van het paleis met de bekroonde werken en hun makers. Van links naar rechts: Jacques Sleder, G. J. M. Dibbets en Jacob van der Pol.

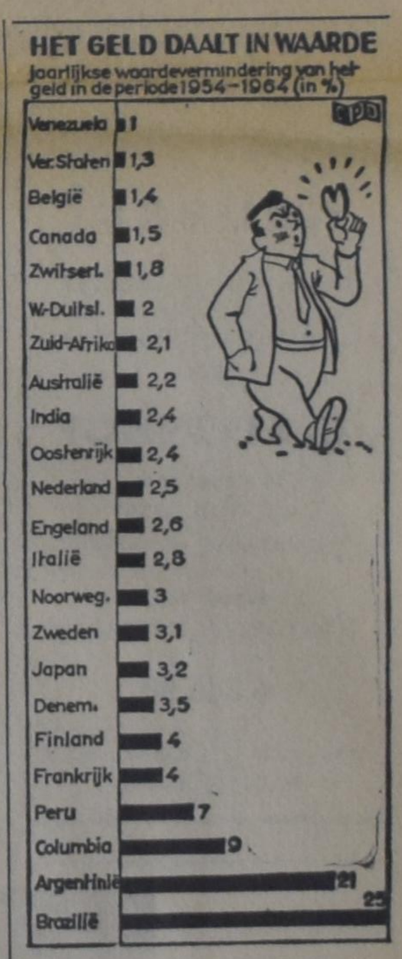

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Een valse tegenstelling

Toen de Synode der Gereformeerde Kerken (Groningen-Lunteren 1964) o.m. uitsprak, dat "wanneer men het bijzonder karakter van de Wereldraad als een poging om de vervallen en verscheurde kerk in de gehele wereld meer aan haar wezen en opdracht te doen beantwoorden, in het oog houdt, de grondslag van de Wereldraad met name in zijn in New Delhi 1961 gewijzigde vorm als grondslag van dit bepaalde oecumenische verbond kan dienen en dat in de wijze waarop zijn grondslag functioneert, volgens de aan de Synode verstrekte gegevens geen doorslaggevende verhindering voor de Gereformeerde Kerken gelegen is om zich bij de Wereldraad aan te sluiten", besloot zij:

1e. geen verdere besluiten te nemen inzake aansluiting van de Geref. Kerken bij de Wereldraad, alvorens het geargumenteerd oordeel van de eigen kerken daarbij mede in rekening kan worden gebracht, en

2e. opnieuw deputaten te benoemen, aan wie wordt opgedragen: zorg te dragen voor de uitgave in een passende vorm van het thans ingediende rapport, alsmede voor de toezending aan alle kerken en de algemene verkrijgbaarstelling ervan.

Die uitgave is nu verschenen.. Onder de titel: "Gemeenschap der Heiligen".

De inhoud bestaat in hoofdzaak uit het principiële gedeelte van het rapport, dat de deputaten voor "Pluriformiteit en Oecumeniciteit" aan de Synode hebben uitgebracht, vooral met betrekking tot de vraag, of er voor de Gereformeerde Kerken principiële bezwaren bestonden tegen toetreding tot de Wereldraad van Kerken. Het is een uitgave van de Synode en moet dus dienen tot de vorming van een "geargumenteerd oordeel van de eigen kerken".

Het vreemde echter is, dat in dit geschrift enkel de voorstanders van aansluiting bij de Wereldraad aan het woord zijn.

Zelfs het rapport van de Commissie Vb, die precies de helft van het aantal leden van de voledige Commissie telde, wordt zonder meer genegeerd.

Deze Commissie stelde zich te weer tegen het rapport van Deputaten en ontried aansluiting.

Velen vragen zich af, of dit nu een "passende vorm" van voorlichting is.

In verband daarmede is door een aantal predikanten en ouderlingen een brief gericht tot de kerkeraden, waarin onder de titel "Welk antwoord?" op rustige en zakelijke, echter indringende wijze, nogmaals op deze question célèbre wordt ingegaan.

In dit geschrift wordt gesproken van "Onze oecumenische roeping", "Wat is de Wereldraad van Kerken?" en de "Voorwaarden van onze Synode".

Gezegd wordt, dat de keuze voor of tegen de Wereldraad niet een kwestie is van een progressief of conservatief zijn, maar van staan op een tweesprong: welke weg voorwaarts zullen we nemen? De Schriftuurlijke weg of de weg van een onbijbelse oecumeniciteit? Wij zijn overtuigd — zo luidt de con-

(Vervolg op pag. 2)

Een Valse Tegenstelling

(Vervolg van pagina 1)

clusie — dat zeer velen in onze kerken, wanneer zij die hier genoemde argumenten rustig overwegen, met ons hun stem willen verheffen tegen een verkeerde richting, die onze kerken dreigen in te slaan.

Deze brief is ondertekend door een drietal personen uit elke provincie, meestal twee predikanten en een ouderling. Een vrij groot percentage van de ondertekenaren zijn jonge predikanten.

Intussen mist men ook enige namen van hen, die van de aanvang dit standpunt deelden en aan de voorbereiding deelnamen.

Een zekere "pressie" is hier niet vreemd aan.

Ook intern in de kerken en in de kerkeraden denkt men over deze zaak niet gelijk. En als altijd hebben de harddravers de grootste invloed. In een kerkbode b.v. werd onder invloed van een zeer geprononceerd voorstander van de oecumene, zelfs met Remonstranten en Rooms-Katholieken, de zaak zo gesteld, dat wie tegen aansluiting bij de Wereldraad is, gerekend wordt tot de "provincialen". Dat is zo de terminologie van de 19e eeuwse liberalen: mensen van de nachtschool.

De strijd op kerkelijk gebied is vaak nog scherper en venijniger dan op politiek terrein.

Zelfs onder "broeders van het zelfde huis".

Sommige tegenstanders van de aansluiting bij de Wereldraad zagen zich een veelbelovend beroep ontgaan; van een benoeming van zulk een figuur, hoe geschikt ook, tot professor aan de Theologische faculteit der Vrije Universiteit en de Hogeschool te Kampen, is geen sprake.

En daarom deinsden sommigen op het laatste moment terug. Een hoog bejaard man als Dr. K. Dijk kan gemakkelijk zich nog verweren tegen de koerswijziging in de Gereformeerde Kerken, doch anderen durven de strijd niet aan.

Men kan er dan ook zeker van zijn, dat het "geargumenteerd oordeel" tot stand zal komen, niet vrij van klein-menselijke smetten.

Wie als belangstellend lid en toeschouwer van deze kerken, dan bij de opening van de Synode en op de zondagen de inroeping van de Heilige Geest hoort afbidden, staat wel eens 'dumbfounded', verbijsterd en verslagen. Komt er zo géén onheilig vuur op het altaar?

* * *

De wereld in en buiten de kerk schijnt niet tot rust te kunnen komen. Nog altijd is de invloed van de oorlogsvloedgolven merkbaar. Waar men ook kijkt, overal gist het.

Minister Marijnen bracht een bezoek aan de Rijksdelen Suriname en de Antillen. Men zou zo denken, dat heeft Nederland tien jaar geleden nu eens prachtig tot een oplossing gebracht. Deze gebieden met slechts enkele honderdduizenden inwoners, de voormalige West-Indische "kolonies", kregen onafhankelijkheid, een eigen bestuur en vormden samen met Nederland één Koninkrijk.

Maar de opgehouden hand wordt nimmer gevuld.

Het is duidelijk waar men heen wil. Volledige onafhankelijkheid met liefst een jaarlijkse malse miljoenen-regen uit Nederland.

Dit is dan de afbetaling van de historische "schuld", die op Nederland zou rusten.

Wat zegt nu zulk een minister-president bij zijn terugkeer?

Och, het Statuut van het Koninkrijk is geen eeuwig edict.

Bij voorbaat reeds het hoofd in de schoot leggen!

Telkens weer krijgt men op kerkelijk, politiek en maatschappelijk gebied tegenwoordig een knagend gevoel over het ontbreken van eigen verantwoordelijkheid en gezag.

Het socialisme, zoals dat zich manifesteert in de Labour Party in Engeland en in de Partij van de Arbeid in Nederland, is een vrij kleurloos geval, waar de scherpe kantjes af zijn.

De klassestrijd-kreten, het marxisme, de oude sociaal-democratische idealen zijn naar de rommelzolder verwezen.

En toch . . . ?

De beïnvloeding van b.v. de Protestants-Christelijke politiek vanuit de doorbraak-gedachte, hoewel de doorbraak zelf op een mislukking is uitgelopen, door een bepaald progressief en in wezen revolutionair denken is groter dan ooit.

Niet revolutionair omdat het progressief zou zijn, doch omdat de oorsprong en het doel dit karakter dragen. De Staat der Nederlanden stootte de aandelen van Breeband, een dochteronderneming van de grote staalindustrie Hoogovens met een zoet winstje af. Onmiddellijk reactie bij de Partij van de Arbeid die er tegen is, dat de 'gemeenschap', d.w.z. de Staat, niet alles in handen houdt. Het zelfde met de uitgifte van gronden in de Zuiderzee-polders. De oude Staatssocialistische gedachten hebben een taai leven. Velen vragen zich af, of mensen als Dr. Bruins Slot, vooral nadat hij als lid van de Tweede Kamer aftrad en Dr. Berghuis, de voorzitter van de A.R. Partij, door deze valse tegenstelling niet te zeer worden beïnvloed.

Op kerkelijk gebied speelt de controverse progressief-conservatief een funeste rol, op politiek terrein evenzo.

Zo geeft men aan de doorbraakgedachte, ongewild misschien, een veel te sterk relief.

Binnenkort verschijnt van Groen van Prinsterer's "Ongeloof en Revolutie" de zoveelste druk.

Het zou goed zijn, dat niet alleen de 'eenvoudige' mensen, maar vooral de "kopstukken" hiervan een gedegen studie maakten.

Dit voorkomt een meegesleept worden door de zuigkracht van de geest van onze tijd.

Cn.

Met geheel het verstand

Een paar dagen na het uitreiken van de rapporten werd ik eens opgebeld door een moeder die zei, "Hoe kan het nu dat Bill zo dom is, terwijl wij zo smart zijn."

De lezer begrijpt het wel: zij die smart waren, waren Bill's pa en ma. Bill is de domme zoon van een intelligent ouderpaar, althans zo wordt de situatie voorgesteld. Het scheelde er in Bill's geval ook maar aan of moeder had de schuld van Bill's lage cijfers afgeschoven op de teacher.

Het lijkt erop of de ouders van vandaag meer in de put zitten over de intelligentie van hun kinderen dan die van vroeger. Dit is ook wel verklaarbaar, want de eisen die aan de kinderen worden gesteld nemen geregeld toe.

Dat zien wij ook in de aankondigingen in onze dagbladen. De Highschools hebben, althans in Ontario, een verandering ondergaan dank zij het plan Robarts. En nu er verkiezingen in aantocht zijn, is het niet onmogelijk dat een verandering van het elementair onderwijs afgekondigd wordt als een introductie tot een verkiezingscampagne.

Zeker, de eisen nemen toe, Men vraagt naar diploma's en men vraagt opleiding. Was een paar jaar geleden de achtste klas nog voldoende opleiding om een politiecorps binnen te kunnen stappen, nu is een minimum van twee jaar highschool vereist. En het aantal voorbeelden zou een paar pagina's van ons blad kunnen vullen.

De opmerking wordt wel eens gemaakt dat kinderen over het algemeen voldoende intelligent zijn om hogere eisen het hoofd te kunnen bieden. We mogen dan ook wel aannemen dat dit wel zo is, maar we mogen ook niet uit het oog verliezen het feit dat intelligentie alleen en op zichzelf geen antwoord biedt.

Hier stuiten wij al direct op een kleine moeilijkheid, namelijk die van de intelligentie zelf. Sommige ouders menen dat intelligentie kennis is, en wel speciaal de kennis van het rekenen. Anderen denken dat het parate kennis is, weer anderen menen dat intelligentie alleen maar een spitsvondig inzicht is dat kinderen hebben moeten. Doch intelligentie is meer dan dat. Het is ten dele kennis en ten dele inzicht; het is de geschiktheid van de menselijke geest om, ten gevolge van zijn aanleg, een situatie te doorzien.

Deze definitie pretendeert niet compleet te zijn: de beschrijving van de menselijke intelligentie vraagt veel meer dan een korte definitie. Waar het om gaat is dat begrepen wordt dat intelligentie maar niet alleen kennis is, noch ook alleen maar de geschiktheid om te denken.

Als reclame-lampjes

Er zijn nog steeds ouders die de intelligentie van hun kind afmeten naar zijn bekwaamheid in het rekenen. Kan hij goed rekenen, dat is hij intelligent; kan hij het niet, dan is hij dom.

Gelukkig voor het kind: dit is een vergissing. Wanneer Waterink de menselijke intelligentie ging uitleggen, dan haalde hij wel eens het voorbeeld aan van reclameverlichting. Allemaal lampjes die tegelijk branden. Al die lampjes bij elkaar genomen zijn te vergelijken met de intelligentie van een mens. Elk van die lampjes heeft een speciaal doel, één ervan is de reken-functie, een ander is de lees-functie, enzovoorts. Het kan licht gebeuren dat een van de lampjes kapot is. Wanneer je naar de reclameverlichting kijkt, dan zie je dat niet. Je merkt het alleen maar als je op elk lampje gaat letten. En stel nu voor dat het rekenlampje stuk is: er zijn er nog honderden die doorbranden en het reclame-beeld compleet laten. En zo is het gesteld met de menselijke intelligentie: een kind dat niet rekenen kan, kan daarom nog wel bijzonder intelligent zijn.

Kijk, daar zit natuurlijk nog wel iets verder aan vast. Mijn vader wist altijd precies welke leerling van het gymnasium een goed predikant zou worden voor zover het preken betreft.

Hij was namelijk tot de conclusie gekomen dat er verband bestaat tussen mathematisch inzicht en de kunst van het preken-maken. Hij kon dat zo typerend zeggen: "Ik heb dominee Jan Jacob Barendsen beluisterd. Een prachtige preek. Maar hij was ook een kei in de wiskunde." Wat hij hier bedoelde is, dat er verbanden bestaan binnen de intelligentie, dat de ene functie maar niet op zichzelf staat en werkt, maar waarde geeft ook aan andere functies.

Meer dan intelligentie

Toch kan het gebeuren dat een kind intelligent is en op school er niets van terecht brengt. Dan komen de ouders met de vraag, "Hoe kan dat nou?" Het antwoord hebben we al eerder, namelijk in het artikel Concentratie-Kramp, gegeven. Er bestaan invloeden welke van buiten de intelligentie de normale functionering van de intelligentie belemmeren. Het grootste gevaar ligt in het gebrek aan concentratie, doch we mogen ook het gebrek aan wilskracht niet vergeten.

Een medical officer of health verzekerde mij eens dat er in Canada een veel te groot percentage bestaat van kinderen die te zwaar zijn. Dit te-zwaar-zijn moet veelal toegeschreven worden aan een combinatie van een verkeerde eetgewoonte en een gebrek aan lichamelijke beweging.

Naarmate wij wat meer 'gesettled' worden in dit land, gaan wij ons ook meer luxe dingen veroorloven. En wanneer we dat doen, doen we het vaak volkomen verkeerd. Dan kan het voorkomen dat we de kinderen verkeerde dingen laten eten. Vraag het de teachers maar: wat eten de kinderen op school? Natuurlijk: peanutbutter sandwich with jam, maar ook candies, cookies, pieces of cake, gum. Zoete rommel die alleen maar vet aanzet. Goed voor de tandarts maar slecht voor het kind. En vaak missen wij in de lunchpails de voedingsstoffen die werkelijke energie geven: kaas, ham, enzovoorts. En voeg aan de verkeerde eetgewoonte nog het gebrek aan beweging en het recept voor een te dik kind met een gebrek aan energie is klaar. Even zo vaak als een ouder mij vroeg of ik ook een reden kon aanwijzen waarom zijn kind niet zo ijverig was als het wel wezen moest, heb ik gewezen op het te veel aan gewicht. Komt daar dan nog een hardnekkige nagelbijterij bij, dan is het niet onwaarschijnlijk dat we te doen hebben met een dikkerdje die over-zenuwachtig is en verzot op tamelijk hevige sensaties.

De intelligentie-test

De onderwijzer van vandaag is ook een halve psycholoog. Van hem wordt verwacht dat hij de kinderen van zijn klas een intelligentie-test geeft en de inspecteur zal er navraag naar doen. De intelligentie moet gemeten worden: Jan heeft 106, not too bad, Cora heeft 115, dat is een kei; Peter, poor Peter, heeft 89, that's too bad. En die cijfers gaan op de kaart van het kind en de kaart verdwijnt in het kaartsysteem. Ziezo, we zijn klaar. Cora is een hele goeie, die moet mooie cijfers hebben. Maar ze heeft helemaal geen mooie cijfers, het is zelfs zo dat Jan, die niet zo intelligent is, een beter rapport thuisbrengt. En dan zegt de onderwijzer, heel wijs, dat het komt omdat Jan harder werkt en omdat Cora er de kantjes afloopt. En een verstandig onderwijzer neemt het resultaat van zijn intelligentie-test met een korreltje zout en hecht er niet te veel waarde aan. Want waar het op aan komt is nog steeds de bereidwilligheid van het kind zelf. Als het kind wil, kan het een heleboel.

Wij leven in 'the atomic age' en in 'the age of science'. Er wordt veel gevraagd van het kind en het lijtk erop dat nog meer gevraagd zal worden. Als de universiteit meer gaat eisen van de nieuwelingen, dan gaat de highschool meer produceren. Maar dan gaat de highschool ook meer vragen van de nieuwelingen en moet de lagere school meer geven. En als de lagere school meer moet geven, dan moet er meer gelegenheid gemaakt worden. Krijgen bepaalde mensen hun zin, dan gaan in de toekomst de vier jaar oude kinderen naar school.

Een grapjas heeft al voorspeld dat buiten de lagere school van de toekomst de baby-buggies een eigen parkeerruimte zullen opeisen.

Zover zal het wel niet komen. Maar het feit blijft bestaan dat er hogere eisen zullen komen. Dat betekent voor ons, christenouders, dit, dat wij toch werkelijk onszelf op de hoogte dienen te stellen van wat de school van vandaag doet en wat zij van het kind vraagt. Te vaak horen wij nog van "Toen wij naar school gingen . . ." en dat bewijst natuurlijk wel, dat de ouders begrijpen dat de dingen aan het veranderen zijn geraakt, maar nog niet dat de ouders ook begrijpen welke die veranderingen zijn en waarom zij er zijn.

Het is een goed ding dat wij christelijke scholen hebben. En het is fijn dat die scholen P.T.A.-organisaties hebben om juist over deze zaken te kunnen spreken. Dan kunnen de ouders ook leren welke de veranderingen zijn, opdat zij hun kinderen kunnen helpen en stimuleren om al hun talenten aan te wenden. Want dat is toch wat de Here van hen vraagt.

Wm. R. Rang.

DOUWE EGBERTS
Coopvaert

Zachte geurige pijptabak

P53

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings
Harry Wierenga
Certified Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT...
kome maar naar
BRAMPTON,
de stad van de toekomst!
Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . .
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen of huren.
Schrijf: F. HARKEMA, Vertegenwoordiger,
voor H. S. Hare Ltd., Realtor
134 Queen Street East, Brampton, Ontario.

Welkom in Canada!
Dit nieuwe land is Uw vaderland. En wij nodigen U uit om U thuis te voelen bij de Royal Bank, waar wij Uw klandizie waarderen ongeacht hoe groot of klein Uw bankrekening ook mocht zijn.
ROYAL BANK
de bank van de sparende man

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal
- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

De rechtspersoonlijkheid van een kerk

Wat is rechtvaardig ?

De rechtspersoonlijkheid (of Incorporation) van een plaatselijke kerk is een moeilijk onderwerp, waarover het laatste woord nog niet is gezegd. De Eastern Canada Interclassical Conference van de Christian Reformed Churches heeft zich onlangs met dit probleem bezig gehouden, doch het onderwerp trekt ook veel belangstelling in de kringen van de Free Christian Reformed Church en van de Canadian Reformed Church. Onderstaande bijdrage, die Mr. G. Vandezande ons toezond, houdt zich weliswaar bezig met de Christian Reformed Churches, doch hij heeft betekenis ook voor andere kerken dan deze.

Onderstaande bijdrage werd ons in het Engels toegezonden, doch teneinde de discussie zo breed mogelijk te maken, heben wij, waar mogelijk, hem omgezet in de Nederlandse taal.

Red.

In het nummer van 22 januari j.l. van Calvinist-Contact schrijft Mr. B. Bokhout over het belangrijke onderwerp van de rechtspersoonlijkheid van kerken. In dit artikel zegt hij dat vele kerkeraden en classes niet voldoende op de hoogte zijn van de belangrijkheid en de gevolgen van rechtspersoonlijkheid. Deze uitspraak wil ik niet in twijfel trekken, want dit schijnt juist de reden geweest te zijn dat de Committee for Correspondence with the Government, benoemd door de Christian Reformed Churches of Eastern Canada de opdracht kreeg: "to serve the Churches, particularly the newly organized churches, with legal advice, in order to promote their incorporation on a sound legal basis." Deze Commissie heeft dit moeilijk op te lossen probleem bestudeerd maar kon niet tot een overeenstemming komen. Vandaar dat de Eastern Canada Interclassical Conference een meerderheids- en een minderheids-rapport ontving. In haar vergadering van 22 oktober in Toronto werden beide rapporten gelezen en besproken. Op uitnodiging van de Commissie lichtte Mr. Whitehead de Conferentie in over de wijze waarop de United Church of Canada rechtspersoonlijkheid heeft verkregen. Het meerderheidsrapport, dat werd ingediend door de Rev. J. Vriend, Mr. J. Vander Vliet, en Mr. H. Kreeft beval aan dat de Christian Reformed Church in Canada een soortgelijke weg volgt, namelijk dat de kerkeraad o.a. de toestemming van de Classis moet verkrijgen alvorens "it may sell, mortgage, exchange or lease the property of the congregation".

Volgens het meerderheidsrapport hield dit in, dat elk dispuut door de Classis of door de Synode moet worden beslecht. Het rapport zei dat "the proposed legal framework will provide a long sought after protection against loss of property by the minority that adheres to the formulas of unity of the Christian Reformed Church." M.a.w. in het meerderheidsrapport wordt beweerd dat de kerkeraad van de plaatselijke gemeente niet de volledige zeggenschap over de kerkelijke eigendommen zou moeten hebben, maar dat de Classis of de Synode het laatste woord zouden moeten spreken in het geval dat de plaatselijke kerk zou willen "sell, mortgage, exchange or lease its property". Dit betekent dus dat in het geval van kerkscheuring de beslissing van de Classis of de Synode beslissend zou zijn.

In mijn minderheidsrapport wordt de aandacht gevestigd op het feit dat de Synode van 1963 de volgende aanbevelingen heeft aangenomen, die waren voorgesteld door de adviescommissie voor **Church Order Matters** (Acts 1963, Article 71, I):

"1. That Synod approves the following articles:

a. Name .....

b. This church accepts the Bible as the infallible Word of God and has based thereon the official creeds of the Christian Reformed Church, namely, the Belgic Confession, the Heidelberg Catechism, and the Canons of Dordt.

c. The ecclesiastical government of the church shall be conducted in accordance with the Church Order of the Christian Reformed Church as adopted or revised by the Synod of that Church.

d. The consistory of this church shall constitute the Board of Trustees of this corporation, and as such shall have all the powers over the temporalities of this church as described by civil law and the Church Order of the Christian Reformed Church.

e. In event of any schism in this church, those members of the congregation, who remain true to the Creeds and Church Order of the Christian Reformed Church shall constitute the lawful congregation of this church, and the essence and estate of this church shall be held and enjoyed exclusively by such adherents.

2. That Synod request the Classes to include these basic articles in the complete form of incorporation proper for their State of Province.

3. That Synod request the Classes to instruct their Church Visitors to review the matter of proper incorporation with each church in harmony with these decisions."

Ter verduidelijking schreef ik: men moet hierbij niet vergeten dat de Synode uitdrukkelijk verklaarde dat de hierboven genoemde inleidende artikelen zouden worden opgenomen in de Articles of Incorporation van iedere Christian Reformed Church. Zeer terecht noemde de Synode deze "basic articles", daarbij duidelijk uiting gevend aan haar overtuiging met betrekking tot de wijze waarop de kerken rechtspersoonlijkheid zouden verkrijgen; namelijk, dat de Articles of Incorporation in overeenstemming zouden zijn met de letter en de geest van de "basic articles" als omschreven door de Synode. In andere woorden, Christian Reformed Churches zouden rechtspersoonlijkheid moeten verkrijgen in overeenstemming met de Synodale uitspraak over het Bijbelse gezichtspunt en het karakter van de plaatselijke kerk en de autoriteit van haar kerkeraad.

In de inleidende artikelen belijdt de Synode wat iedere Christian Reformed Church gelooft met betrekking tot de Bijbel, de belijdenis, de kerkenorde, en de kerkeraad. Deze artikelen zijn normatief voor het geheel van de artikelen van rechtspersoonlijkheid. Zij omschrijven duidelijk hoe iedere plaatselijke kerk moet worden geincorporeerd. Het lijdt geen twijfel dat de Synode van iedere Christian Reformed Church verwacht, dat zij gelooft en in praktijk brengt hetgeen gezegd is over de taak en de autoriteit van de kerkeraad met betrekking tot rechtspersoonlijkheid. In Artikel d verklaarde de Synode: "The Consistory of this church shall constitute the Board of Trustees of this corporation and as such shall have all the powers of the temporalities of this church as prescribed by civil law and the Church Order of the Christian Reformed Church." (Emphasis added.)

Met het oog op de voorgaande overwegingen, verschil ik principieel van mening met de positie die het meerderheidsrapport inneemt. Ik ben van mening dat zijn recommendatie om de Christian Reformed Church in (haar geheel) rechtspersoonlijkheid te geven door middel van een "Special Act of Parliament" en om kerkelijke eigendommen met speciale toepassing (re-enactment) van deze wet in iedere provincie te incorporeren, niet in overeenstemming is met het Synodebesluit van 1963.

Ik heb daarom de volgende voorstellen gedaan:

"I recommend that the Conference do not accept the form of incorporation proposed in the Majority Report."

Mijn voorstel was gegrond op de volgende overwegingen:

Ten eerste, de voorgestelde wettelijke opzet houdt geen rekening met het fundamentele principe van Gereformeerd Kerkrecht dat de autoriteit aan de kerkeraad toeschrijft.

Ten tweede, de voorgestelde wettelijke opzet is niet in overeenstemming met de Synodale beslissing dat "the Consistory of this church shall constitute the Board of Trustees of this corporation and as such shall have all the powers over the temporalities of this church as prescribed by civil law and the Church Order of the Christian Reformed Church." (Emphasis added.) Het meerderheidsrapport ziet helaas over het hoofd dat zijn voorgestelde vorm van incorporatie aan de kerkeraad niet "all powers" aan de kerkeraad toekent over de eigendommen die rechtens onder zijn jurisdictie vallen.

De voorgestelde vorm van incorporatie bepaalt dat de kerkeraad (Board of Trustees) de toestemming of goedkeuring van de Classis moet ontvangen alvorens hij mag "sell, mortgage, exchange or lease the property" van de gemeente. De kerkeraad moet de toestemming van de classis schriftelijk in bezit hebben.

Ten derde, de voorgestelde wettelijke opzet vereenvoudigt de zaken niet als men in ogenschouw neemt welke procedure moet worden gevolgd alvorens een Christian Reformed Church zijn eigen beslissingen mag uitvoeren. De kerkeraad moet een aanvraag voor classicale goedkeuring schriftelijk indienen en moet daarbij vermelden het doel waarvoor de opbrengst van zulk een verkoop, hypotheek, verhuur of ruil zal worden gebruikt. **Elke beslissing van de classis is onderworpen aan een appèl op de synode.** De model acte van de United Church of Canada zegt dat iedere beslissing van de Presbytery (Classis) "shall be subject to appeal... at the instance of not fewer than any five members of the congregation affected thereby." Wat moet een gemeente doen wanneer de classis niet samenkomt? Moet zij wachten totdat de classis in haar volgende vergadering bijeen is? Of moet de classis in een speciale vergadering samenkomen? Het zou niet juist zijn om het gezag over te dragen aan een "board".

Bovendien stelde ik voor, dat de Conferentie de Committee for Correspondence with the Government opdracht geeft het vraagstuk van rechtspersoonlijkheid opnieuw te overwegen in het licht van de besluiten van de Synode van 1963 en hierover te rapporteren met voorstellen op de Conferentie van 1965. Dit voorstel is ingegeven door mijn overtuiging dat een weg moet worden gevonden om Christian Reformed Churches te incorporeren in overeenstemming met de principes van Gereformeerd Kerkrecht en van de beslissingen van de Synode van 1963.

Gedurende de discussie heb ik aan de Classicale afgevaardigden getracht duidelijk te maken dat het verstandig zou zijn het gehele vraagstuk van rechtspersoonlijkheid opnieuw te bezien en de gedachte te overwegen dat in geval van kerkscheuring de partijen mogelijk het probleem van het rechtmatig eigendom van het bezit van de gemeente in verhouding tot de grootte van de respectievelijke partijen op te lossen. Ik ben in het geheel niet overtuigd dat de groep die trouw is aan het Woord en de Belijdenis en aan de Kerkenorde, zelfs al is deze in de meerderheid, inderdaad gerechtigd is om alle bezit, dat voorheen behoorde tot al de belijdende leden van de gemeente, aan zich te trekken. Als christenen moeten we elkaar ook degenen die van ons afvallen, met respect behandelen, dat wil zeggen op christelijke wijze. In geval van kerkscheuring zou dit kunnen betekenen dat de groep die meent trouw gebleven te zijn aan de Bijbel en aan de belijdenis en de kerkenorde toch een pro rata deel van de eigendom van de gemeente of een equivalent daarvan, aan hen die anders denken of menen weg te moeten gaan, af moet staan. Daarom voelde ik mij gedrongen de Conferentie dringend te vragen dat de Committee for Correspondence with the Government worde opgedragen het vraagstuk opnieuw te bezien en met een nieuw rapport te komen, samengesteld in het licht van de beslissingen van de Synode van 1963 en van bovengenoemde overwegingen.

Ik ben dankbaar dat de Conferentie mijn voorstel heeft aanvaard. Dit zal de Committee in staat stellen dit gecompliceerde vraagstuk opnieuw te bezien hetwelk, zoals vele anderen, roept om een **Schriftuurlijke** oplossing.

Met het oog op het vorenstaande vertrouw ik dat het nu duidelijk is dat ik niet heb willen suggereren en dit ook nu niet wens te doen, zoals Mr. Bokhout ten onrechte schreef, dat christenen de wereldlijke rechter vragen om te beslissen wat juist of onjuist is. **Integendeel, ik ben een warme voorstander voor een oplossing die recht aan allen doet, ook aan een groep die zich afscheidt van de Christian Reformed Church!** Wij hebben een vruchtbare discussie nodig van een werkelijk probleem dat de sympathieke aandacht verdient van allen die een Schriftuurlijke kijk op de kerk en haar roeping om het Woord te prediken voorstaan, ook als het spreekt van recht en gerechtigheid en liefde!

Gerald Vandezande.

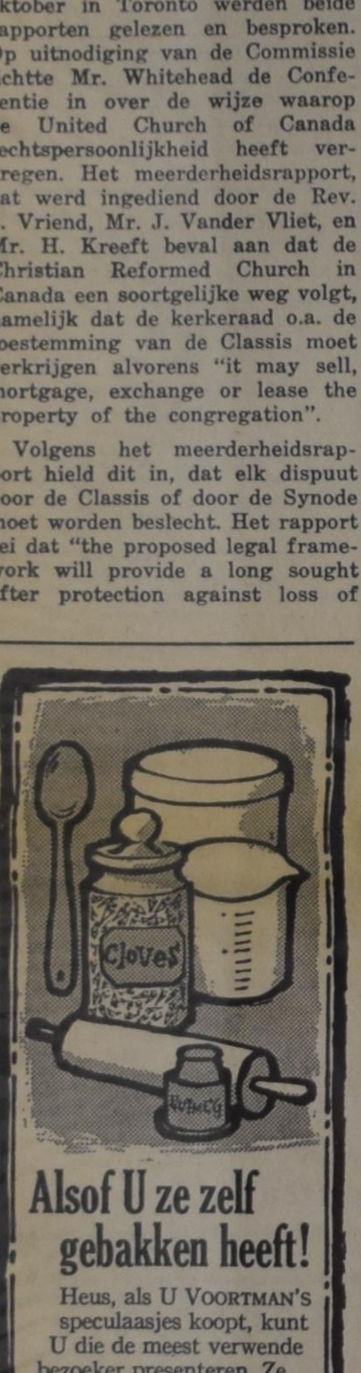

Alsof U ze zelf gebakken heeft!

Heus, als U VOORTMAN'S speculaasjes koopt, kunt U die de meest verwende bezoeker presenteren. Ze zullen zich afvragen of U die zelf gebakken heeft.

Iedereen merkt direct dat dit niet zomaar gewone cookies zijn. Wat VOORTMAN'S bakt, bakt VOORTMAN'S goed.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

VOORTMAN'S speculaas wordt gemaakt volgens een recept dat al meer dan 100 jaar gebruikt wordt.

Maakt Uw speciaal visgerecht uit dit kookboek

Meer dan 50 illustraties. De "CANADIAN FISH COOKBOOK" bevat een groot aantal uitnemende manieren waarop van de in Canada verkrijgbare vissoorten gebruik kan worden gemaakt.

De recepten zijn een genot, appetijtelijk en goedkoop te maken.

Schrijf nog heden om een exemplaar. Sluit $1.25 in met UW NAAM, Uw volledig adres en verzend per post aan: The Queen's Printer, Ottawa.

DEPARTMENT OF FISHERIES
Ottawa, Canada
Hon. H. J. Robichaud, M. P., Minister — Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

Heard of the

CHRISTIAN CONTACT CLUB

and their meetings for single adults?

Write for more information to: MISS M. SCHOONEWELLE, 674 Windermere Ave., Toronto 9, Ont.

EEN EUROPESE LEKKERNIJ . . . .

LUCHTIGE DEENSE PINWHEELS

Thans kunt U Deens gebak zo vlug . . . zo gemakkelijk bakken. Het luchtige gebak in dit nieuwe recept is werkelijk opvallend. Probeer deze heerlijke luchtige gebakjes spoedig. En vergeet niet dat eigen gebak zo gemakkelijk te maken is wanneer U Fleischmann's Gist gebruikt . . . de meest betrouwbare gist die U kan kopen.

DEENSE PINWHEELS

Levert: 15 Deense Gebakjes op.

1. Kook ¾ kop melk. Koel af tot lauw. Intussen, meet af in een kom: ½ kop lauw water. Roer er 2 pakjes Fleischmann's Snelrijzende Droge Gist in. Laat 10 minuten staan. DAN roer grondig.
2. Roer in lauwe melk: ⅓ kop korrelsuiker, 1 theelepeltje zout, 1 goed geklutst ei, 2 koppen vooraf gezeefde bloem voor alle doeleinden geschikt. Klop totdat het smedig is. Meng er voldoende extra bloem (ongeveer 1¼ kop) door om een zachte deeg te maken.
3. Leg het deeg uit op een gebloemde plank (⅓ kop bloem ongeveer), maak er een bal van, sla het plat en bestuif met ¼ kop bloem. Rol het uit tot een 12x18 inch rechthoek. Snijd een kop zeer koude boter dun over een derde van het opgerolde deeg. Vouw het deeg in drieën zodat het 4x6 inches meet, 9 lagen dik. Herhaal dit oprollen en vouwen eenmaal.
4. Wikkel het deeg in waspapier; plaats in koelkast voor ½ uur. Rol het uit ¼ inch dik. Snijd in 15 repen ongeveer ¼ inch breed. Rol het op een jelly rol; plaats de aangesneden kant naar boven in een ingevette 9x13 inch bakvorm. Laat een theelepeltje vol frambozen of andere dikke jam druppelen in het midden van elk pinwheel.
5. Laat het rijzen, bedekt, op een warme plek, tochtvrij, voor ongeveer een uur. Bak in een voorverwarmde oven (375°F.) van 25 tot 30 minuten.

Wanneer U Uw eigen gebak maakt gebruikt dan Fleischmann's om zeker te zijn
Een ander produkt van Standard Brands Ltd.

BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE
468 BRANT STREET
BURLINGTON, ONT.
Phone 637-2151

1 KWALITEITS-ZADEN

2 IN SPECIALE VARIETEITEN
OOK HOLLANDSE SOORTEN

3 LIGGEN HIER OP U TE WACHTEN

Holl. of Eng. Prijscourant, met kleuren-foto's, op aanvrage geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS
WEST FLAMBORO, ONT. (near HAMILTON)

—KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS—

De Pastorale zorg voor zieken

door Rev. J. GEUZEBROEK

II.

Hoe moeten we zelf het bezoek inkleden? Dit hangt van de toestand van de patient af. Bij de gemiddelde patient, vooral thuis, maar ook velen in het ziekenhuis zijn we het eens met Prof. van den Berg, als hij zegt: "Gedraag U gewoon." Neem voor uw bezoek de tijd, wat niet betekent dat U lang blijft zitten; ga in elk geval zitten. Leg uw jas en hoed niet op het bed van de zieke; vergeet niet dat de zieke ziek is; wen U niet te gauw aan het ziek zijn van de zieke; openbaar ten opzichte van het lichaam van de zieke geen antipathie; vermijd niet als de zieke het wenst een gesprek over de ernst van zijn ziekte; praat niet in tegenwoordigheid van de zieke over zijn toestand."

Een enkele opmerking wil ik aan verschillende van deze punten toevoegen.

"Gedraag U gewoon." Sommige mensen, ook ambtsdragers, doen overdreven vriendelijk of ernstig. Of nerveus, want ze weten niet goed wat ze met de situatie aanmoeten. Maak U daarover niet zenuwachtig. De Here geeft, als U Uw werk gelovig doet. Heb ook niet het gevoel: ik ben zo gezond en wat moet ik nu tegen die arme vrouw of man zeggen. Ik herinner me een vrouw, een buitenkerkelijke, die toen een dominee dit tegen haar zei, opmerkte: "Nu wat wilt U dan, domine? We moeten blij zijn dat we gezonde dominees hebben, die dit werk kunnen doen."

Het zitten komt er natuurlijk niet altijd bij. Zelfs niet het bijbellezen. Als een patient ernstig ziek is, is een enkel woord, een handdruk, een kort gebed, of een paar verzen uit de bijbel voldoende. Houd geen lange gebeden bij ernstige patienten.

Heb wel altijd een bijbel bij de hand, alhoewel het niet altijd nodig is om die te gebruiken. Bestudeer Uw bijbel en schrijf desnoods voorin een lijstje van teksten of gedeelten, die van bijzondere betekenis kunnen zijn. Vele Psalmen, gedeelten van de profetieën, gedeelten van Job, in de Brieven of de evangelieverhalen, overal vindt U een overvloed.

Het gesprek over de ernst van de ziekte met de patient is natuurlijk wel een van de moeilijkste dingen. We zijn als ambtsdragers geen dokters en zelfs dokters kunnen soms nog zo mis zijn. Ik heb dokters de dood van patienten binnen enkele uren of dagen horen voorspellen, die vandaag aan de dag, bij mijn weten, nog gezond en wel rondspringen.

U moet zeer voorzichtig zijn om eigener beweging met zieken over de mogelijkheden van sterven te gaan spreken. Het gaat er niet om wanneer wij sterven, het gaat er om of wij weten dat wij in Christus mogen leven en sterven.

Maar hier vooral komt het aan op de juiste parochiale instelling. Prof. Brillenburg noemt dat: "Zielen ruiken". Dat is natuurlijk een kwestie van aangeboren intuitie. Men kan dit echter ook wel ontwikkelen, maar dan alleen maar ook door trouwe pastorale arbeid.

Wat het sterven betreft moeten we bovenal altijd bedenken, dat de Here zelf voor zijn kinderen zorgt.

Ik begon mijn loopbaan als dominee met een patiente op het lijstje (het was eind 1944), die volgens de dokter 1945 niet zou zien. Een ernstig geval van kanker. Ik heb haar, nadat ze opgeknapt was, nog enkele jaren twee keer ter kerk zien komen. En toen ze weer ziek werd eind 1948 voelde ik altijd, dat ze vast besloten was niet over het geheim van het einde met mij te spreken. Dit was een gesprek tussen haar en haar God! We spraken er wel over, maar nooit met duidelijke woorden, als U begrijpt wat ik bedoel.

Met mijn opvolger in april '49 ging het precies zo. Toen hij weer een keer op bezoek was, en na een kopje thee met het gezin vertrok, ging de patiente ineens liggen en zei: "Roept de dominee maar terug, want dit is het einde." Binnen een paar minuten was het einde daar. Om iemand voortijdig te vertellen, dat hij sterven gaat betekent zo iemand uit het leven weg stoten, voordat de Here hem uit het leven wil weg stoten.

Ik zeg niet dat we het eens moeten zijn met de moderne medische techniek, die een mens aan geen dood meer wil laten denken, en hem in veel gevallen de kans beneemt om zich daar bewust op voor te bereiden. De techniek die het leven verlengen kan, terwijl de dood eigenlijk allang zijn intrede heeft gedaan. Maar leer vooral de mensen de Here te zoeken terwijl Hij te vinden is, terwijl Hij nabij is. Dat heeft een speciale betekenis in onze tijd, waarin ze mensen kunnen laten leven voor maanden en zelfs jaren, zonder dat ze zich van iets bewust zijn.

Een moeilijkheid in de ambtelijke zielszorg vinden we daar, waar mensen ziek zijn, terwijl we allen wel weten of voelen, na enige tijd van omgang met hen, dat het geen gewoon geval van ziekte is. Ik denk, dat U allemaal wel gevallen in uw gemeente hebt, waar U met de gemeente eigenlijk Uw schouders over op haalt. De gewone man noemt dat dan een geval van zenuwen of een geval van aanstellerij.

Het tragische van deze gevallen is, dat omdat we ze ook als ambtsdragers niet serieus nemen, of omdat ze ons irriteren, we maar weinig aandacht aan ze geven.

Het fatale is, dat zodoende zulke mensen in de gemeente steeds meer geisoleerd raken. Iets dat hen steeds verder drijft in de voor hen juist zo noodlottige richting. Van het al maar op zichzelf betrokken geraken en dus op hun kwalen. Het feit, dat we vrij velen van dit soort patienten in onze gemeenten aantreffen is niet verwonderlijk. Er is hier ongetwijfeld een samenhang met de immigratie en de speciale problemen daarvan. Gelijk ook het geval is met de mental patients.

Is er voor deze laatsten in veel gevallen voor de ouderling en zelfs voor de dominee maar een bescheiden taak, van veel meer belang is juist onze instelling als ambtsdragers t.a.v. de bovengenoemde groep.

Deze mensen zijn echt ziek. Maar anders ziek. In heel veel gevallen zal het zijn, wat wij noemen een vlucht in de ziekte.

Een ontwijken van de verantwoordelijkheid waarvoor men zich ziet gesteld. Dit kan acuut zijn, maar dit kan ook chronisch zijn. Het kan zijn oorzaak hebben in een plotselinge verandering in de traditionele levenswijze, in het patroon van de dagelijkse arbeid zelfs. Bij overigens zeer normale en gewone mensen. Het kan ook berusten op huiselijke of huwelijksomstandigheden. De oorzaak is dieper te zoeken. In heel veel gevallen reeds in de kinderjaren, waar men niet getraind is voor het leven, met zijn voor- en zijn tegenspoeden. De vorming van de wil is in een verkeerde richting geleid.

U moet ook daarom zo voorzichtig zijn in Uw oordeel omdat de scheiding tussen echte "gewone" ziekten en andere ziektebeelden zeer relatief is. Daarom komt het aan op een goede samenwerking tussen predikant en ouderling en, indien mogelijk, dokter en predikant.

Maar dan nog altijd moet de ambtsdrager z'n eigen taak als een eigene blijven zien. Want medische blunders worden nog steeds gemaakt. Patienten, waarvan de dokters zeiden dat ze puur "hysterische" gevallen waren, bleken later inderdaad een ernstige, soms een dodelijke kwaal te hebben. Ik herinner me een jonge verpleegster, die klaagde over hoofdpijnen. Een wekenlang onderzoek bracht niets aan het licht. Toen kreeg ze de raad: "Ga maar eens een poosje met vakantie". Na een dag moest ze weer terug naar de inrichting vanwege de pijn in het hoofd. Hernieuwde onderzoekingen brachten weer niets aan het licht. Ze werd toen als het ware verbannen naar een klein kamertje op de zusterafdeling. Daar moest ze dan maar rusten. Daar klaagde ze mij haar nood. "Dominee, ik voel wel, wat ze denken: ze denken dat mijn klachten niet echt zijn." Na een week werd ze toch maar opgenomen in een Universiteitskliniek. Binnen een week werd ze geopereerd in de nek en was dood binnen enkele uren. Oorzaak: een diep zittend gezwel in de nek, dat doorgevreten was in de hersenen.

En onbegrijpelijk: ik kreeg een ouderling in het ziekenhuis, die uitgleed op straat en een been brak. De man was een en al opstand. Langdurige gesprekken maakten hem duidelijk dat het de Here was, die op dat moment hem in de stilte en de rust van de ziekenkamer wilde brengen. Hij was er echt aan toe, want bij al zijn activiteiten in Gods koninkrijk was zijn persoonlijk leven een grote mess.

Het gaf mij de overtuiging, dat zelfs in ongelukken, er een sterk psychologische oorzaak kan zijn. Vreemd, maar het was niet het enige geval waarin ik deze indruk kreeg.

Ik zeg deze dingen alleen maar om U er van te doordringen hoe nodig het is, dat we als ambtsdragers vervuld zijn van maar één gedachte: dat het onze roeping mag zijn om de zieken, wie dan ook, te leiden in de ontmoeting met de Here, opdat wat verlies schijnt te zijn (want dat is toch zo met ziekte) toch winst kan worden. Maar om dat te doen kunnen we nooit alleen maar werken met een bijbelwoordje hier en een gebed daar. We zullen moeten trachten om dat leven te leren verstaan en de echte problemen, die er liggen in dat leven. Maar altijd zal juist ook op deze bezoeken de worsteling er moeten zijn, met de zieke, maar niet minder allereerst van onze eigen ziel met God, dat hij ons met zijn Geest verlichten wil, om júist te verstaan en júist te oordelen en júist te helpen. U moet met geen patient medelijden hebben, het althans niet laten merken, maar U zult wel moeten mede-lijden. Iets van het kruis van die ander zal op onze schouders moeten komen te liggen. Wat niet betekent, dat we zijn kruis gaan dragen, want dat kunnen we niet. Christus heeft het kruis gedragen en wij mogen ook met onze patienten kruisdragers zijn achter Hem aan.

Er zijn gevallen, die voor onze hulp onbereikbaar zijn, juist wanneer er in de ziekte andere elementen zijn dan de strikt organische, voorzover we dat kunnen zeggen. In zulke gevallen is de hulp van een psychiater geboden.

Ook in dat opzicht (en juist niet alleen voor straight-out-mental-patients) zou een inrichting als Salem van onschatbare zegen zijn. Laten we toch bidden en werken dat deze inrichting toch spoedig gebouwd moge worden!

Om te eindigen met verschillende practische opmerkingen in verband met ons onderwerp zou ik nog dit willen zeggen.

Willen we enigermate leren werken op de wijze als hierboven geschetst, dan zal het dringend noodzakelijk zijn voor onze ambtsdragers, dat we het stelsel aanvaarden van één ouderling, die een bepaald aantal gezinnen, naast het gewone huisbezoek, voor zijn rekening krijgt. Hij zal in deze kleinere kring moeten werken om er langzamerhand de ambtsdrager-huisvriend te worden. Daardoor leert hij de mensen kennen en zijn mensen hem. Dan zal in geval van ziekte het hart ook eerder opengaan.

In die kring zullen we inderdaad dan moeten verkeren niet in ambtshoogheid maar, zonder verlies van ons ambt, als vertrouwde die meebeleeft, wat aan zegen en tegenspoed in zijn werk voorvalt. Deze kringen zouden moeten worden gevormd speciaal ook rondom een z.g.n. blokavond. Een paar maal per jaar brengt men de mensen in zijn blok bij elkaar, desnoods kan het gebeuren door twee ouderlingen in hun wijk.

* * *

Tenslotte het Avondmaal voor de zieken. Voor langdurige zieken zal dit moeten worden mogelijk gemaakt, zoals ik weet dat het in elk geval al plaats vindt in een kerk in classis Toronto. Het is tegen de gedachte van de Schrift als het gaat om zielszorg om de zieken het sacrament, terwijl ze de bediening van het Woord toch al moeten missen, ook te ontnemen. Deze bediening kan plaats vinden in een z.g.n. huisgemeente, gevormd door enkele ambtsdragers, vrienden, buren en/of kennissen.

Veel meer zou er te zeggen zijn. Dit is het waarmee ik eindigen wil: als het U toch moeilijk blijft om Uw taak juist van wat ziek is en lijdt aan te vatten: zie dan op Christus die U roept, als de grote Heelmeester.

En ga in liefde en gehoorzaamheid Uw weg. Dan worden we verrast. Hij geeft, als we biddend onze weg gaan naar juist de huizen en de bedden van de zieken! Hij geeft ver boven wat wij bidden en denken! Ik heb dat zo vaak ervaren op de meest beschamende wijze!

En gá niet alleen biddend, maar zit ook biddend neer, met een hart dat is open voor Hem: Och schonkt Gij mij de hulp van Uwe geest." Dan zult U heus wel fouten maken, zonden zelfs begaan in uw werk: maar dan zal God U toch gebruiken tot zegen voor hen, die zozeer van Zijn zegen afhankelijk zijn.

J.G.

VAAR NAAR HOLLAND
VIA DE "GULDEN ROUTE"
VAN DE GREEK LINE

QSS ARKADIA
20,650 ton • 19 knopen
NAAR AMSTERDAM
VOOR ZO WEINIG ALS
$191*
*Touristenklasse Voordelig Seizoen Halve Rondreis
COBH • LE HAVRE
LONDEN • BREMERHAVEN
GA NAAR UW REISBUREAU

U vind meer gastvrijheid, meer comfort, meer heerlijk eten en meer vrolijkheid op de "Gulden Route" van de Greek Line. De aantrekkelijke "Arkadia" heeft ruime accommodaties, 14 publieke zalen, het grootste overdekte zwembad ter zee, en natuurlijk de voortreffelijke "Gulden Route" bediening. Reserveer nu . . . profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.*
VANUIT MONTREAL: 30 April*, 12 Juni, 3 Juli, 11 Aug., 1 Sept.*, 22 Sept.*

"Gulden Route" naar de MIDDELLANDSE ZEE
New York • Portugal • Italië • Sicilië Griekenland, Cyprus, Israël
TSS OLYMPIA 23,000 ton
Nieuw Vlaggeschip van de Greek Line
TSS QUEEN ANNA MARIA
26,000 ton • Afvaarten om de 14 dagen Luchtgekoeld • Gestabiliseerd

GREEK LINE
89 King Street East, Toronto
400 Craig Street West, Montreal
470 Granville Street, Vancouver

VAN DELFT'S
Book and Giftshop
Wij zijn ruim gesorteerd in:
TONEELSTUKKEN
SAMENSPRAKEN
VOORDRACHTEN
Ook in de engelse taal.
HOLLANDSE en ENGELSE RECORDS
De sale voor koormuziek is nog 2 weken verlengd. Kom naar de winkel voor de beste selectie.
1058 MAIN STREET WEST,
HAMILTON, ONT.
TELEFOON JA 8-1932

Boterhamworst in blik
Hamburg in blik
Hamworst in blik
Bak Bloedworst in blik
Leverkaas in blik
enz. enz. enz.
Alle blikken zijn 3 pond inhoud.
HOPMAN'S
MEAT MARKET
5 EMMA STREET,
CHATHAM, ONT.
P.O. BOX 612

Agio Sigaren
zijn beter
Agio Garant $1.60 per 10
Agio Gouden Oogst 2.25 „ 10
Agio Grand Prix 2.50 „ 10
Agio Petitos 1.85 „ 20
P. J. SCHOLTENS IMPORTS
P.O. Box 507
Waterdown, Ont.

OK TRAVEL TOURS REISBUREAU
In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169
Bel of schrijf
In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488
O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

WIE IS WIE IN KONGO 1965 ?

DE ELKAAR BETWISTENDE POLITIEKE GROEPEN IN KONGO

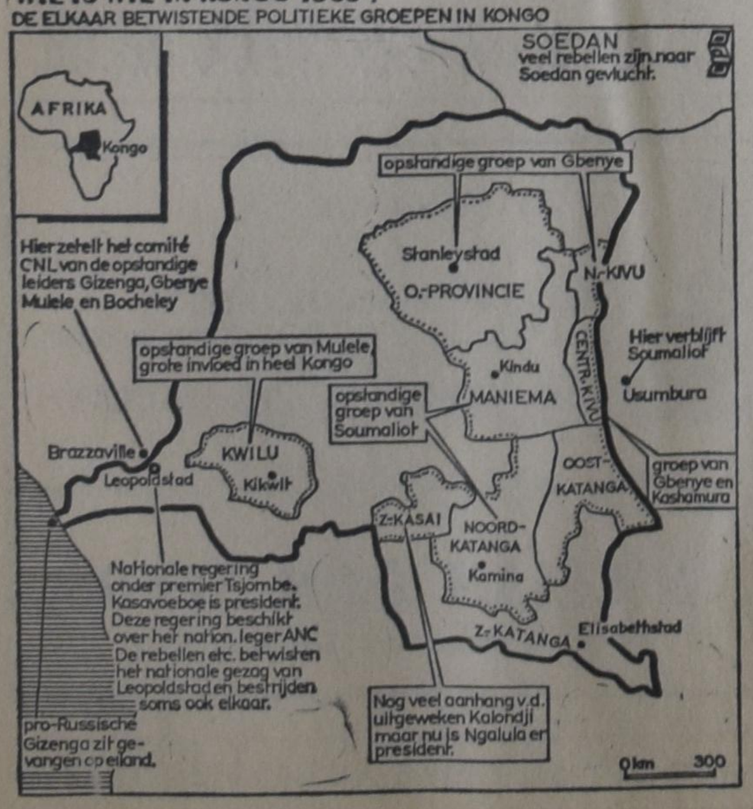

★

TROTSE TSJOMBE TERUG MET DE BUIT.

Leopoldstad: Bij zijn terugkeer in de Kongolese hoofdstad toonde een trotse premier Tjombe het koffertje, bevattende de nieuwe financiële overeenkomsten met België, aan een ieder, die het maar wilde zien.

★

TWINTIG JAAR GELEDEN

De Overval op de Gevangenis in Leeuwarden

Meesterwerk van de Friese Verzetsbeweging

In het najaar van 1944 zaten tientallen gevangenen, allen leden van de Verzetsbeweging, te wachten op de uitvoering van hun vonnis in de Leeuwarder strafgevangenis. Bovendien werden er in november 1944 zes vooraanstaanden uit de illegaliteit door de Duitse Sicherheitsdienst (S.D.) gearresteerd. Als een van hen voor de martelende verhoren zou bezwijken, zouden waarschijnlijk de gevolgen niet te overzien zijn.

Daarom werd onder leiding van Piet Kramer (natuurlijk een schuilnaam) een plan beraamd om de gevangenis te overvallen. De moeilijkheid en het gevaar van zulk een plan werd nog vergroot door het feit, dat het Duitse Ortskommandantur vrijwel recht tegenover het Huis van Bewaring was gelegen.

Dank zij de hulp van vertrouwde bewakers kon men een noodzakelijke plattegrond van de gevangenis maken en beschikte men tevens over een lijst der gevangenen en hun celnummers, benevens valse sleutels en een insluitingsbevel.

Dit was echter nog niet genoeg. Men kon de medewerking verkrijgen van enkele P.T.T. mannen, die er voor zouden zorgen dat de telefoon gestoord zou worden op het moment dat de overval plaats vond. Het plan was in details uitgewerkt en op vrijdag, 8 december 1944, 's middags om vijf uur zou de aktie beginnen.

Om de Duitsers, die zich vlak bij de gevangenis bevonden, niet te alarmeren werd besloten, dat alleen in de alleruiterste noodzaak zou worden geschoten. Dit schietverbod had echter nog een andere achtergrond. Als de gevangenen zouden worden bevrijd zonder dat daarbij een Duitser of N.S.B.er het leven zou laten, zou de kans groot zijn dat er geen represailles genomen zouden worden.

Op het afgesproken uur werd het Huis van Bewaring opgebeld en werd voorgewend dat het Hoofdbureau van Politie mededeelde dat er straks drie zwarte handelaren zouden worden gebracht. Het was de gewoonte dat de gevangenis dan terug zou bellen naar de politie. De P.T.T. mannen hebben er toen voor gezorgd dat het gesprek vanuit de gevangenis voor de politie niet op het politiebureau terecht kwam, maar bij Piet Kramer en zijn mannen.

Om twintig minuten voor zes kwamen de drie arrestanten met twee politiemannen bij de gevangenis aan. Door een luikje moest het insluitingsbevel afgegeven worden en dit was alles in overeenstemming met het telefoongesprek. Bij de administratie was alles in orde en de bewaker kon de heren binnen laten.

Nauwelijks had de bewaker de deur achter zich gesloten en het grote ijzeren hek geopend, of plotseling werd er gecommandeerd: "Handen omhoog!". In een snel en vastberaden tempo werd de administratie overvallen. Een van de portiers kreeg de opdracht het hek en de deur te openen om nog twee groepen van in totaal 14 bevrijders binnen te laten. Ieder wist precies wat hij doen moest. Toen men bezig was de gevangenen uit hun cellen te halen, bleek het dat er twee in een andere vleugel van het gebouw zaten, maar waar men zo niet bij kon komen. Een der administrateurs werd gedwongen naar die vleugel te bellen met de mededeling dat de bewuste personen direkt onder verhoor moesten worden gebracht. Enkele momenten later kwamen zij met een bewaker. Bij de deur werden ze opgewacht door twee K.P.ers die hen vertelden dat ze bevrijd zouden worden.

Tijdens de aktie gebeurde er iets onverwachts. Twee S.D.ers meldden zich bij de gevangenis met een arrestant, doch Piet Kramer liet hen binnenkomen. De verbouwereerde S.D.ers konden hun ogen nauwelijks geloven daar ze in de lopen van de K.P.ers staarden. Ze lieten zich zonder enige tegenstand ontwapenen.

De bevrijde mannen werden in zeer kleine groepjes verdeeld, zodat het niet zou opvallen wanneer zij de gevangenis zouden verlaten. Binnen een uur tijd waren 51 mannen bevrijd en onverwijld naar hun onderduik-adressen gebracht. Om half zeven was de gehele aktie klaar en werd de gevangenis verlaten.

Niemand buiten de gevangenis had er iets van gemerkt. Er was geen kogel aan te pas gekomen. In de loop van de avond kwam echter de S.D. er achter, maar inmiddels waren alle gevangenen in veiligheid gebracht. Alle wegen in en rond Leeuwarden werden afgezet, plantsoenen en parken werden doorzocht, maar het was reeds te laat. Huiszoekingen bij de familieleden van de gevangenen brachten geen resultaten, want de gevangenen waren uiteraard niet bij hun eigen familie ondergedoken.

Natuurlijk werd het personeel van de gevangenis direkt ondervraagd. Daar was op gerekend en een van de bewakers was daarom eveneens ondergedoken. De conclusie, die de Duitsers trokken, was dan ook dat deze bewaker een hand gehad heeft in de ontsnapping, en het was ook precies de bedoeling dat ze dit zouden denken.

De volgende dag werden er razzia's gehouden, velen werden gearresteerd, maar korte tijd later weer op vrije voeten gesteld. De S.D. wist niet precies wat ze met dit geval doen moest. Er waren meer dan vijftig gevangenen verdwenen, maar er was geen Duitser die daarbij een haar werd gekrenkt. Moest wraak genomen worden op de burgerij? De S.D. in Groningen vond van wel, maar Grundmann stuurde een koerier naar Den Haag waar de grote bazen verblijf hielden. En de grote bazen beslisten tégen wraak. Het enige wat ze deden, was een speciale groep naar Friesland sturen om de gevangenen op te sporen. De S.D. bleef zo zoeken naar de daders tot half april 1945, toen de Canadese bevrijders kwamen en een einde maakten aan het Duitse regiem.

De mannen van de Verzetsbeweging hadden wel rekening gehouden met het feit dat hun plannen zouden mislukken, hetgeen wel blijkt uit het feit dat enkele bevrijders voor de overval een afscheidsbrief aan hun vrouw en kinderen hadden geschreven. Doch deze brieven hebben de brievenbus nimmer behoeven te bereiken.

Direkt na de bevrijding is er door een Engelse filmmaatschappij een film gemaakt van deze overval. Alles is precies weer zo uitgevoerd met medewerking van oud-illegale strijders en gevangenis-personeel. De film heeft uiteraard sterk de aandacht getrokken. Hij heeft zelfs in Moskou gedraaid. Met medewerking van de Netherlands Embassy in Ottawa komt deze film nu ook voor Canada binnenkort beschikbaar. Nadere inlichtingen worden verstrekt door de Holland Film Service, Box 121, Brampton, Ontario.

Voor Meubelwerk en Reparatie

o.a. Sjoelbakken, Boekenkasten, Tafels, Bureaus, etc.
is het adres:

HERMAN TJOOITINK
10 Fletcher Ave.
VINELAND, ONT.
Telef.: LO 2-5284

For all your books, Bibles, Sunday School and Church supplies, records, etc.
Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

PAULA
"SNACKTIME" RUSKS

Top's Importing Limited, Grimsby, Ont.

NOW WITH FREE GIFT COUPONS
Ask for Snacktime by name

Buying or Selling Real Estate?
CALL
JOHN VANDERVINNE
241-9171
Member Toronto Real Estate Board
Repr. GEORGE GETHING
REAL ESTATE,
REXDALE, ONTARIO

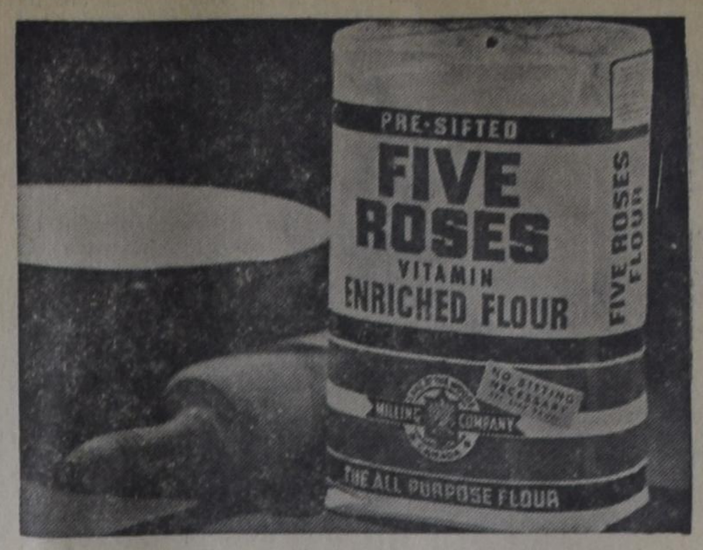

FIVE ROSES WAARBORGT U VOLLEDIGE TEVREDENHEID OF UW GELD TERUG

WEERZIEN in CANADA en de U.S.A.

Ook Uw ouders kunnen deelnemen aan de
TIENDE Familie-Bezoek-Reis naar Canada
of the
TWEEDE Familie-Bezoek-Reis naar de U.S.A.
georganiseerd door de:
Nederlandse Christelijke Reis Vereniging, in samenwerking met de N.C.R(adio).V., de C.P.B., de N.C.V.B. en de C.B.T.B.

TIENDE CANADA-Reis, Reissom v.a. f. 1266.-
Heen:
Rotterdam — 26 mei 1965 met de "Rijndam" van de H.A.L.
Terug:
Montreal — 11 september of 5 oktober, eveneens met de "Rijndam".

TWEEDE U.S.A.-Reis, Reissom v.a. f 1221.-
Heen:
Rotterdam — 15 mei 1965 met de "Maasdam" van de H.A.L.
Terug:
New York — 7 september 1965) eveneens met de
Boston — 8 september 1965) "Maasdam"
Vrijblijvende inlichtingen ook over de financiering worden U of Uw ouders gaarne verstrekt door het
Centraal Bureau der Nederlandse Christelijke Reisvereniging
Weteringkade 22a, Postbox 1035, DEN HAAG,
Tel. 859302

Philips Recordings
SACRED — CLASSICAL — SEMI-CLASSICAL — POPULAR
SEE YOUR LOCAL DEALER OR THE IMPORTER FOR CANADA:
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. — PHONE 741-6563

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(8)

Tranen druppen langs haar gezicht, zo maar stille tranen. Emi laat ze de vrije loop, snikt het uit opeens zonder zich in te houden. Hulpeloos gaat haar blik naar de schoorsteenmantel.

"Merel!"

Haar stem roept door de stilte, maar vindt geen weerklank. Van achter het glas kijkt Merel haar aan, zoals hij al die jaren haar heeft aangezien. Emi wil er niet meer naar kijken. Ze slaat de handen voor haar gezicht en dan is er de echte Merel weer. Ze hoort z'n stem, voelt z'n handen... Och nee, het is voorbij. Voorgoed voorbij...

Emi staat op, loopt met betraand gezicht door de kamer. Ergens moet haar tasje zijn, met een zakdoek... Als ze 't gevonden heeft en haar tranen droogt, dwingt ze zich tot andere gedachten. Louitje moet na schooltijd naar een verjaarsfeestje; de anderen komen pas om vijf uur thuis... Nu even naar tante Guus! Ze heeft het nieuwe huis nog steeds niet gezien. Even eruit, praten met iemand. Vooruit maar!

Boven vliegt haar jurk over haar hoofd. — Nu iets gezelligs aan, dan voel ik me meteen een ander mens. Wacht, dat lichte terlenka bloesje. Een beetje ijdel bedenkt ze, dat Ank vindt dat het haar charmant staat. Even voelt ze neiging het in haar rok te stoppen, maar haar dochters hebben haar geleerd dat het er los overheen moet. Met poeder werkt ze haar gezicht wat bij, een zacht vleugje rood op haar lippen. — Zo Merel, zou je nu tevreden zijn?

Naar tante Guus moet ze heel de singel af. De kale bomen, die toch al verdikkingen hebben, waar straks de lente uit moet spruiten, staan stil en triest in de mist. Met slappe slierten hangen de wilgen over het water, waar de eenden op een kluitje ronddrijven. Af en toe duikt er een met een sprongetje onder.

Maar nu het grijze uit haar gedachten weg is, voelt Emi het toch als iets plezierigs, daar zo te lopen. Spiedend gaat haar blik langs de heesters, die al een groen waasje vertonen. En daartussen? Ja, ook al paarse krokussen. De gele zijn natuurlijk ook hier door de brutale mussen vernield.

Aan 't eind van de singel begint de nieuwe stadswijk. In de verte overal rijen en rijen flats. Alsof kinderen ze zo uit hun blokkendoos hebben neergezet. Moderne kinderen, vindt Emi, want wij bouwden vroeger alles in de rondte, een kerkje in 't midden en daaromheen de huisjes en de boompjes.

Tante Guus woont in de overgang van stad naar nieuwbouw, waar hier en daar wat villaatjes zijn neergezet, zo maar lukraak verspreid. 't Geheel is nog wat kaal, maar doet toch al gezellig aan. En de spitse kopjes van tulpen en andere bolgewassen, die overal uit de zwarte aarde komen piepen, beloven ook hier een kleurig voorjaar.

Emi weet niet precies welk huis van tante Guus is, maar voor ze hoeft te zoeken ziet ze haar al staan voor een breed raam. Emi zwaait vrolijk. Oooo... ontdekt ze... inplaats van de altijd gesloten gordijnen is er nu helemaal niets. Ja toch, een fijn strookje bovenaan. En dan zou ze mij... wraakt het in haar. Meteen zwaait de deur open en verschijnt tante Guus in de portiek, waar het ijzeren vlechtwerk op de clematis wacht.

"Kind, wat ben ik daar blij om! Ik zag je in de verte al aankomen. Even dacht ik nog, ze is het toch wel?"

Emi steekt haar hand uit, maar tante Guus, al is ze kleiner, trekt Emi's hoofd naar zich toe en kust haar hartelijk. "En kom eens kijken!" Ze troont Emi regelrecht mee naar de zitkamer. "En zie hier nu eens!" Triomfantelijk wijst ze naar haar bruine bontjas en groene hoedje. "Kind, nu was ik toch juist van plan naar jou toe te gaan. Hoe bestaat het! Je ziet maar weer: twee zielen..."

"O, maar dan ga ik weer terug...

"Nee nee nee, gauw je jas uit. Stel je voor, nu je hier al bent. Wacht, geef maar hier." Bedrijvig dribbelt tante om Emi heen, en terwijl deze de knopen nog niet eens los heeft, staat tante achter haar de schouders van haar jas al naar beneden te trekken.

"Wacht Emi, hier, help jezelf maar." In de gang reikt ze haar een kleerhaakje aan. "Dan zet ik vliegensvlug theewater op. Ik neem het nooit uit de geyser, dan wordt de thee zo laf."

En Emi glimlacht maar. Ja, zo kan tante Guus nu ook zijn. Lief en goed voor iemand. Maar... slechts zolang als je het met haar eens bent. Nu ja, ieder z'n eigen karakter. "Mag ik doorlopen, tante?"

"Natuurlijk!"

"O tante, wat een hypermoderne keuken!"

Ooo, al die mooie zachte tinten! Haast jaloers kijkt ze naar de ijskast, de grote boiler boven hèt krasvrije aluminium aanrecht met de twee gootsteenbakken.

"Ja, en hoe vind je m'n fornuis? Kijk, er zit een verwarmingskachel aangebouwd. Die zal ik van de winter ook wel nodig hebben hier op de vlakte, met de keuken op het noorden."

"Maar tante, is er iets?" Emi ziet hoe tante Guus boven het prachtige fornuis even langs haar ogen strijkt.

"Och kind, nee... ja toch wel." De tranen springen nu glinsterend te voorschijn, maar... dwars door tantes lach heen.

"Ik ben zo blij, zie je, maar... het doet ook zo zeer. Nee, hier vertel ik het je niet. Zoek maar vast een plaatsje binnen, want anders flap ik het er toch nog uit. Op de bank heb je het mooiste uitzicht. Maar misschien zit je liever bij de haard..."

Met een geheimzinnig gezicht brengt tante even later de thee binnen.

"'k Heb er maar een heel klein beetje water op gedaan, dan kan ik gauw inschenken. Jij houdt toch ook van sterk, hè? Nu, hoe vind je 't hier? Het is wel een heel grote verandering en dat op onze ouwe dag."

"Toe tante..."

"Ja, ik ben... nee. Kijk eens, nog koekjes van zondag. Zoek de lekkerste er maar uit. Eigenlijk is 't nog lang niet lekker genoeg voor vandaag. Zo..." met een zucht zinkt tante neer in een fauteuiltje recht tegenover de bank, voor het raam dat haast de hele voorgevel beslaat. "Geef m'n tasje eens aan, daar naast je..."

In Emi komt een vaag vermoeden op, maar ze slikt nog net het bijna te vroeg uitgesproken woord in.

Uit een zijvakje van het zacht oranje tasje diept tante een telegram op. Het is al verkreukeld. Een telegram uit Australië! Emi knikt in zichzelf. Zie je wel, ze had het wel gedacht.

Tantes mollige, beringde vingers beven zichtbaar als ze voor de zoveelste maal het papier openvouwt. "Emi, om één uur heb ik een telefoontje gehad van het postkantoor. Dit kwam later, de bevestiging ervan." In een snik juicht ze: "Ik ben... grootmoeder!" Sprakeloos duwt ze Emi het telegram toe, zoekt haastig haar zakdoek. "Lees 't maar hardop..."

"Tweeling. Gusta vier pond, Koos drie pond. Alles wel. Hallelujah. Frans en Lien."

"Tante! Wat enig! Welgefeliciteerd." Maar ook in Emi's ogen brandt het. Meteen springen haar gedachten over op Ank en Berny. Zie je wel, dat het afschuwelijk is!

"Ik ben zo blij. Maar... 't doet ook zo zeer. Dat ik ze nu niet heel eventjes kan zien! Natuurlijk zullen ze gauw kiekjes sturen. Per luchtpost, geloof dat maar gerust. Maar... ik zou ze zo graag, heel even, in m'n handen willen hebben." Weer glipt er een traan weg, is er de lach die doorbreekt. "'t Is zulk lief goedje. Nu even Frans zien en Lien. Ze heeft het er maar dapper afgebracht. Koos, Koos, ze zullen hem daar wel Jackie noemen. En ... Gusta, o, maar ik heet Augusta, zouden ze daar wel aan gedacht hebben? Augusta, Augusta, wat zouden ze daar in Australië van maken? O, Emi!"

Tante dribbelt naar de kast. Ze komt terug met een mooi gelakt Japans doosje. Knip, draait ze het sleuteltje om. Meteen puilen de blauwe luchtpostvelletjes er al uit. Met voorzichtige hand duwt tante het stapeltje weer in elkaar "'s Kijken... op twee na de laatste brief moet het zijn. Hier... ja, deze is het. 'k Zal het even voorlezen, Emi, een hele beschrijving van de wieg. Maar nu met twee baby's..."

Emi hoort het nauwelijks. Zie je... daar heb je het weer. En dit zou dan ook mijn toekomst zijn. Een of andere doos met van die blauwe brieven erin. Airmail. Par avion.

"Tante, weet oom Koos het ook al?"

"Nee, dat zei ik toch. Dat is het nu juist. Hij is vandaag naar Amsterdam, verschillende archieven nazien, en ik weet niet waar ik hem kan bereiken. Nu moet ik alles alleen verwerken."

Het ligt op Emi's lippen om te zeggen: Maar oom Koos komt tenminste straks nog thuis. Kordaat duwt ze het weg. Nu niet met eigen leed komen.

"Nou tante, maar als oom zijn werk neerlegt, en dat zal toch geen jaren meer duren, dan gaat u er fijn samen heen. Voor een halfjaartje of zo..."

"Ja, maar nu hè. Ik zou er nu zo graag zijn. O, heel even maar, Emi. Och, die kleintjes zijn altijd zo lief. Heerlijk, zo'n pasgewassen baby'tje. En dan twee bij elkaar... je zou ze even moeten kunnen knuffelen. Maar denk je in... helemaal naar Australië."

"Nou, maar als u per vliegtuig gaat..."

"Ik zou er zó een vakantie aan willen wagen. 't Is toch wel hard, Emi, als je kinderen zo ver van je vandaan zijn. En... hier in dit huis, nu ik eenmaal tot rust ben gekomen, lijkt het haast nog erger. Eenzamer... Weet je, oom Koos was bang dat, nu de jongens weg zijn, hun lege kamers me te veel zouden aangapen. Dat was ook wel zo en ik ben dolblij met dit huis, maar... Emi, gunst... heb jij ook 't oude vertrouwde van je eigen huis eerst gemist?"

"Och ja, tante."

"Ja, en bij jou lag het nog anders. Kind, wat ben je toch flink!"

"Een beetje maar. En dat moet ik ook wel. En... ik krijg er ook de kracht voor. Maar moet u eens luisteren. Ank... die heeft ook al emigratieplannen. Tenminste..."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With joy we may announce that our Covenant God has given us a daughter

SHIRLEY-ANN

January 27, 1965

Rev. and Mrs. Charles T. Fennema
Hilda and Theresia

109 Bruce St.
Port Arthur, Ont.

We wish to share with you our joy and gratitude to the Lord who entrusted to our care a fourth daughter

WILMA MARIETTA

a sister for Jackie, Arda and Helen

Rev. and Mrs G. Ringnalda
Belleville, Ontario

February 9, 1965

Zo de Here will hopen wij met onze ouders en grootouders

JOHAN GEURKINK
en
HENDRIKA EVERDINA GEURKINK—BOSMAN

op 27 februari a.s. de dag te herdenken dat zij voor 35 jaar in het huwelijk zijn getreden.

Dat zij nog lang voor elkaar en ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Grace en James Kolff
Arie en Janny Geurkink
Henk en Jessie Geurkink
Johanna en Gerrit Westervelt
John Jr.
en 14 kleinkinderen.

Brinston, Ont.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 30th wedding anniversary of our dear parents

BASTIAAN MUDDE
and
ALLETTA ALIDA MUDDE—BROUWER,

on Saturday, February 20, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Barrie, Ont.:
Leo and Riet Dykstra,
Clarence - Brian.

Thornton, Ont.:
Piet and Jannie Mudde,
Corinne - Denis.

Thornton, Ont.:
Vic and Jannie Triemstra,
Nellie - Anita - Kevin.

Toronto, Ont.:
Cor Mudde.

Bowmanville, Ont.:
Ben and Lettie Smidstra,
Troy.

Brampton, Ont.:
Sid and Willie Kloosterman.

Barrie, Ont.:
Joe Maryke
Jack John
Anton Henry
Nico.

284 Innisfil Street,
Barrie, Ont.

Op 27 januari 1965 nam de Here tot Zich zijn kind, onze lieve dochter

TRUUS JANNIE
VAN DER GRIENDT

bij de geboorte van haar zevende kind in de ouderdom van 38 jaar.

De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen: de naam des Heren zij geloofd.

J. Van Kessel
E. A. M. Van Kessel-de Groot
Box 45, Cayuga, Ont.

Op donderdag 4 februari 1965 is na een korte ziekte in vrede en volle zekerheid des geloofs ontslapen onze lieve man, vader, en grootvader

JOUKE WIELINGA

op de leeftijd van 63 jaar.

Geliefde echtgenoot van
Grietje Wielinga-Breimer

La Vallee, Ont.

Dat hij nu juicht voor Gods troon is onze grote troost.

Klaas en Betty Wielinga, Grand Rapids, Mich.
Fred en Florence de Jong, Lethbridge, Alta.
John en Linda Esselink, La Vallee, Ont.
Piet en Ann Bosker, Lethbridge, Alta.
Arend en Wilma Wielinga, Emo, Ont.
Ted en Ynskje Keamingh, Emo, Ont.
Greta Wielinga Grand Rapids, Mich.
Affie Wielinga La Vallee, Ont.
Jack Wielinga La Vallee, Ont.

20 kleinkinderen.

La Vallee, Ont.

De kerkeraad en gemeente van de Emo Christian Reformed Church leden een verlies door de dood van ouderling

J. WIELINGA

Zijn ondervinding en wijze raad zal zeer gemist worden.

Wij betuigen onze diepe deelneming aan zijn vrouw en kinderen. Moge de Here hun vertroosten met Zijn Woord en Geest.

Rev. Cornelius Vriend, Pres.
J. de Jong, Clerk

Na een kortstondige ziekte nam de Here tot zich ons getrouw medelid

J. WIELINGA
Ps. 42:5

Maar de Heer zal uitkomst geven,
Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven
En dat melden in mijn lied,
'k Zal Zijn lof, zelfs in de nacht,
Zingen, daar ik hem verwacht,
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

De Here sterke vrouw en kinderen in dit zware verlies.

Namens de ver. "Emanuel",
Emo, Ontario.

Februari 4, 1965

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

From the Netherlands we received the sad tiding that the Lord took unto Himself our dear father and grandfather

HENDRIK JAGERSMA

husband of Rikstje Wedzinga at the age of 70.

Modella (Vict.), Australia:
Jannie Piening-Jagersma
Gus Piening

Georgetown, Ontario:
Lois Klooster-Jagersma
Henry Klooster

Hilversum, The Netherlands:
Wiep Vos-Jagersma
Jan Vos

Georgetown, Ontario:
Annie Leferink-Jagersma
Albert Leferink

's Graveland, The Netherlands:
Joke Hafkamp-Jagersma
Rien Hafkamp

Bilthoven, The Netherlands:
Rietje Renzenbrink-Jagersma
Tijmen Renzenbrink

Leimuiden, The Netherlands:
Iet Gillissen-Jagersma
Johan Gillissen

and 32 grandchildren.

The funeral took place on Saturday, February 13, 1965 at 's Graveland, The Netherlands.

Cornelis Tromplaan 11,
's Graveland,
The Netherlands.

Vanuit Holland ontvingen wij het droeve bericht dat op 11 februari op 52 jarige leeftijd overleed onze moeder, behuwd moeder en oma

MARIA, GERTRUIDA, THERESA VANDERLAAN-SPANGER

"Een lieve moeder is een Godsgeschenk"

E. Bevaart-VanderLaan
A. Bevaart
Helen
Michael
Mark-Anthony

Brantford, februari 14, 1965

Onverwacht ontvingen wij uit Nederland het droevig bericht dat de Here tot Zich heeft genomen onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

BERENDINA DE HAAN,

op de leeftijd van 61 jaar.

"Ik ben de opstanding en het leven, die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven."

Joh. 11:25.

Hogezand, Ned.,
Sportterreinstraat 113:
G. de Haan.

Winchester, Ont.:
F. Mulder—de Haan.
R. Mulder.

Hoogezand, Ned.:
K. de Haan.
T. de Haan—de Boer.
B. de Haan.
T. de Haan—Jager.

en kleinkinderen.

12 februari 1965.

Ons moederloos gezin heeft dringend behoefte aan een

HUISHOUDSTER

Ons gezin bestaat uit vader en 6 kinderen van 3½ tot 17 jaar.

Schrijf s.v.p. aan: M. W. Hensen, R.R. 2, Ilderton, Ont. of telefoneer 666-0453.

---

100 ACRE MIXED FARM

1 mijl vanaf kerk en school in Jarvis aan Highway #3.

Prima stenen huis, 8 kamers met badkamer. Goede barns, zeugen en mestvee, hooi en graan.

Vraagprijs: $28,000.00.

Over het downpayment kan onderhandeld worden.

150 ACRE MIXED FARM

Goed stenen 10-kamer huis, van alle gemakken voorzien.

Grote barn geschikt voor varkens en koeien.

Prachtig gelegen aan Highway #3, 1 mijl vanaf kerk en school in Jarvis.

Vraagprijs: $32,000.00.

Over het down payment kan onderhandeld worden.

100 ACRE DAIRY FARM

Tien mijl vanaf Jarvis. Prima 7-kamer huis. Grote loaving barn, 2 silos, milking parlor, pipeline milker, 95 stuks Jersey vee. Meest benodigde machineriën aanwezig. Melkgeld bedraagt tussen $1,600.00 en $1,800.00 per maand.

Vraagprijs: $54,000.00.

Down payment: $12,000.00.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

LEONARD VERBEEK B.C.L. LL.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

Hollandse weduwnaar, 35, met 2 kinderen, 9 en 11 jaar, zoekt

HUISHOUDSTER

tussen 30-35 jaar. Alleenstaande vrouw of weduwe. Inwonen gewenst. Schrijf: L. ZEEGERS, Box 582, Orillia, Ont.

FARMS FOR SALE

150 Acres, bank barn 50x76, silo 14x55, brick house, $21,000, down $2,000.
100 Acres, $10,900, down $3,000.
100 Acres, some special, $17,000.
200 Acres, good building, $35,000.
450 Acres, corn and beef farm, $65,000, with $10,000 down.
100 acres, $14,000, with $2,000 down.
150 Acres, $23,000, with $5,000 down.

Also a Bakery, a Store, a Restaurant, a Butchershop.

For service contact

T. C. v. Eyl
R.R. 1, Clifford, Ont.
Tel. 127W4

Agent for

JOHN BOSVELD
REALTOR,
MEAFORD, ONT.

CHOICE NIAGARA AREA FARMS

330 ACRES

DAIRY, BEEF, CHICKEN, 310 acres workable, 85 Holstein cattle, 100 beef stockers, 4000 laying hens, 4000 broilers. 5 modern barns, fully automated, 2 houses, one modern. 3 tractors, full line modern machinery. Monthly gross income milk $1500, chickens $4000 plus beef sales. Full price $200,000 with $20,000 down, balance one 6% mortgage.

25 ACRES

FRUIT and FLOWER, 18 acres mixed fruit trees, all land tiled drained. Over 8000 square feet greenhouses, flower contract with flower shop. All new 75 horsepower boiler oilfired, good for additional 20,000 sq. feet. Large barn, cold storage, full line machinery, 12 room house with conveniences suitable for 2 families. Only $57,000 with $15,000 down.

145 ACRES

DAIRY FARM, 36 Holsteins, 3 barns, 2 silos, other buildings. 3 tractors, full line of machinery. 9-room house with all conveniences. $600 monthly milk cheque. Only $60,000 with $15,000 down, balance $250 monthly, interest and principal included.

62 ACRES

MIXED FARM, all workable along the Welland river, large barn suitable for pigs, chickens. 10-room house with conveniences. $17,500 with $3,500 down.

ALL THESE FARMS ARE CLOSE TO CHR. REFORMED CHURCHES AND CHR. SCHOOLS.
FOR MORE INFORMATION WRITE OR PHONE IN DUTCH OR ENGLISH TO

DICK SCHOUTEN
FONTHILL, ONT. — 892-2310
representing
GEO. DUGAN REALTOR
18 KING — WELLAND, ONT. — 732-7517

Voordelige groepsreizen van KOOPS TRAVEL SERVICE LTD. van en naar Nederland.

Van Nederland per boot: 19 april, terug 11 september, vanaf $336.00 retour. Mevr. C. Kibbius tourleidster tot Burlington.

Wij halen Uw ouders uit Nederland per vliegtuig op 29 april. 21-daags retour $386.90 tot Toronto. Zes maanden retour of langer $483.70. Mr. G. Van Schepen tourleider tot Toronto.

Van Canada naar Nederland per boot: 30 april, terug op 19 juni vanaf $336.00 retour. 25% korting inclusief.

In het 21-daags retour seizoen per vliegtuig nog plaatsen beschikbaar voor de meeste vluchten $386.90 retour Toronto.

Voor verdere inlichtingen of een bezoek bij U thuis telefoneer of schrijf naar

Koops Travel Service Ltd.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONTARIO
Open donderdags en vrijdags tot 9 uur, zaterdags tot 6 uur.
TEL. BURLINGTON: NE 4-1813
Voor spoedgevallen dag en nacht bereikbaar

Wanted:

EXPERIENCED MAN

for March 1st or as soon as possible to take charge of a 100 acre dairy farm. Milking 25 cows; free house and good wages, and an opportunity of buying the farm. The farm is located 20 miles north of Bowmanville, Ont. Write to Box no. 1783, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG SINGLE MAN

to work on dairy farm. Live in. Preferably Christian Reformed. Apply to: Mr. Sid Brouwer, R.R. 1, Forest, Ont. Phone 873-5624.

Wanted:

MAN OR MARRIED COUPLE

for year-round greenhouse work. Van Geest Brothers, Wholesale Growers of tomatoes and chrysanthemums. Phone 945-5944, Grimsby, Ont.

FARMS TE KOOP

Wij hebben op 't ogenblik nog verschillende farms te koop, van 50 tot 400 acres. Sommige dicht bij Chr. school en kerk, sommige met en zonder melkcontract. Ook hebben we nog verschillende tabaksfarms te koop. Deze farms zijn gelegen rond Woodstock, Ingersoll, Tilsonburg, Aylmer.

Ook kunnen wij U helpen bij het verkrijgen van leningen en het verkrijgen van een melkcontract.

Voor verdere informatie:

Mr. Jan Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 432-6406
Vertegenwoordigt
Henry Bouckaert
Real Estate, Aylmer, Ont.

FARM FOR SALE

270 acres, 100 cultivated, 12 acres in orchard, remainder in pasture and woodland. New barn with barn cleaner (102x36). Several smaller buildings, tenant house. Farm house with ten rooms and bath. 63 head cattle, all farm equipment. Situated in the beautiful Annapolis Valley, on paved road, two miles from village. Selling out for reasons of health.

HERBERT S. BOWLBY
PHONE 427-3357, AYLES, N.S.

MOVING TO LONDON?

Have Room and Board available, private rooms and all family priveleges. Close to bus. Contact: F. SMEDING, 328 Calgary St., London, Ont. Phone 451-1244.

DE JOODSE WERELD-BEVOLKING

Volgens het 1964 American Jewish Yearbook woont 75% van al de Joden in de Verenigde Staten, in de Sovjet Unie en in Israël. Het totaal der Joodse bevolking, over de gehele wereld werd aan het eind van 1963 geschat op 13.121.000. De Joodse bevolking van de staat Israël is 2.143.000. De rest is verspreid over alle werelddelen. Gedurende de laatste eeuwen werden miljoenen Joden gedwongen hun landen, vooral in Europa, te verlaten en moesten zij naar de nieuwe wereld emigreren.

In 1851 leefde 88% van alle Joden in Europa. Thans is dit waarschijnlijk niet meer dan een kwart. Voor de eerste wereldoorlog waren reeds bijna twee en een half miljoen Joden naar Amerika geëmigreerd. Na 1951 kwamen daar nog eens 1.7 miljoen bij. Naar schatting zijn 6 miljoen Joden gevallen als slachtoffers van Hitler's schrikbewind. Ongeveer de helft van alle Joden woont thans in Noord- en Zuid-Amerika. Volgens genoemd Yearbook wonen er 5.600.000 Joden in de Verenigde Staten, waarvan meer dan 2.000.000 in de stad New York.

In Europa zijn nog geen 4.000.000 Joden overgebleven. Twee derde van hen leeft in de landen achter het IJzeren Gordijn. In de Sovjet Unie zijn 2.420.000 Joden. In Polen 35.000 (vroeger 3 miljoen). In Europa zijn maar één miljoen Joden overgebleven, waarvan de helft in Groot-Brittannië en een kwart miljoen in Frankrijk. In Duitsland hebben slechts enkele duizenden Joden het anti-semitisme overleefd, in Oostenrijk zijn er nog 14.000 en in Nederland 25.000.

Er wonen ook nog grote aantallen Joden in de Arabische Staten van Noord-Afrika en minstens 100.000 in Zuid-Afrika. De enige landen in het Verre Oosten die een belangrijk aantal Joodse burgers hebben, zijn Australië en Nieuw Zeeland.

In geheel Azië (met uitzondering van Israël) zijn er nog geen kwart miljoen Joden.

SALESMAN WANTED

for Brampton & District by a large Life Insurance Company. Must be fluent in Dutch and English. Complete training and guaranteed wages for the right man.

Write in Dutch or English for appointment to:

CLARENCE SPIKMAN, 89 Wyndham St., Guelph, Ont. or Phone 822-1461.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Guardian Publishing Company Ltd.
heeft een vacature voor een

ADMINISTRATIEVE EN REDACTIONELE ASSISTENTE

Vereisten: Grondige kennis van Nederlands en Engels, vlot typiste. Schriftelijke sollicitaties met opgave van vorige werkkring, leeftijd en opleiding aan Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

SALESMAN with Paneltruck required by IMPORTER

to call on Food and Variety Stores in the S.W. Ontario Area.

Established Accounts, Sales assistance provided. Right job for the Right man. Substantial commission. Knowledge of the Dutch language an asset.

Letters to No. 1782, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Style CRAFT upholstering *and interiors*

164 KING ST. W., HAMILTON - Phone 529-1545

Voor al Uw stoffeerwerk en het reinigen van gestoffeerde meubelen en vast tapijt geven wij vrijblijvend prijsopgaven aan huis.

After hours call res.: Cornelius de Kort 547-3140

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Newmarket, Ont., P. Breedveld te Strathroy, Ont.

te Victoria, B.C., J. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Renfrew, Ont., D. J. Scholten te Brantford, Ont.

te Lacombe I, Alta., R. Groeneboer te Vancouver, B.C.

Bedankt

voor Bloomfield, Ont., H. Eshuis te Athens, Ont.

voor Victoria, B.C., L. Tamminga te Edmonton, Alta.

voor Newmarket, Ont., P. Breedveld te Strathroy, Ont.

voor Toronto, Ont. (Rehoboth), H. De Bolster te Brampton, Ont.

voor Saskatoon, Sask., P. Van Egmond te Wellandport, Ont.

als Home Missionary voor Fredericton, N.B., M. De Vries te Surrey, B.C.

FREE CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Clifton, N.J., C. Noordegraaf te Toronto en J. Tamminga te Grand Rapids, Mich.

Beroepen

te London, Ont. (bij accl.) en te Vineland, Ont., J. Overduin te Aldergrove, B.C.

Bedankt

voor Mitchell, Ont., J. Tamminga te Grand Rapids, Mich.

DEDICATION SERVICE AT SURREY, B.C.

The Surrey Christian Reformed Church officially opened its new place of worship on Friday evening, January 29.

The church choir opened the service with the very appropriate hymn, "Hallelujah, Praise Jehovah". The Rev. J. G. Kunst, pastor of Langley, offered the prayer of thanksgiving.

After the keys were presented and accepted the responsive dedicatory prayer was said by pastor and congregation. This service was not really a dedication of the biulding, but a dedication of the congregation, who, as it were, rededicated herself to the worship and service of God in this new place. After all, there are no "holy places" in this N.T. dispensation!

The pastor, the Rev. M. DeVries, delivered a short address on the subject "Love for God is the Greatest", based on Mark 12:41-13:2 and Rev. 21:22a. Greetings were received from Classis by the Rev. J. Zwaanstra, pastor at Burnaby, and from the mother church by Mr. J. H. Marsman, clerk of the New Westminster Church.

The new building is very modest, really, but well suited to the needs of the congregation at this time. The auditorium seats 300 persons. There is a large catechism room, a roomy nursery, a very adequate kitchen, and a spacious entrance. One might call this biulding the first phase of our long-range building plan. A larger church building can be added to this structure and make it a unified whole.

This place of worship was constructed, partly by contract and partly by free labour. Mr. C. Wust did the outside framing; the congregation completed the building. Surrey can rightly be thankful for this neat building which is yet low enough in cost that it can probably be paid for in about five years.

The Surrey Church was organized as a daughter church of the First Christian Reformed Church of New Westminster. The organization took place on March 19, 1961. Since the organization various rented buildings were used for worship services. For more than three years the congregation worshipped in an old, delapidated building for a very high rent — the only building that was available. It is a wonderful experience for the congregation to have its own place of worship. The Surrey Church began with about 35 families and now numbers 63 families.

May this new building be a real stimulus for proper worship, weekly instruction, vital society life, and also a means for the fulfillment of the Great Commission to evangelize the nation.

(Rev.) Michael DeVries.

C.L.A.C. CONVENTIE

Men verzoekt ons mede te delen, dat de jaarlikse conventie van de Christian Labour Association of Canada D.V. gehouden zal worden op zaterdag 24 april a.s. in Toronto.

Door deze vroegtijdige mededeling kan worden voorkomen, dat andere samenkomsten op dezelfde datum worden belegd en men daardoor met elkaar in concurrentie komt.

EEN GEMEENSCHAPPELIJKE KERKDIENST

Ds. T. J. Hagen, predikant van de Reformed Church van Melbourne schrijft in zijn kerkbrief:

Onze eerste gemeenschappelijke kerkdienst, zoals onze broeders dit noemen, was een goede poging, een verhoring van onze gebeden. Wij doelen op de gezamenlijke calvinistische vergadering van de Free Presbyterian, Reformed Presbyterian en Reformed Churches van Melbourne op 11 november 1964. Ik gevoelde hoe rijk wij behoren te zijn met onze gemeenschappelijke erfenis. Het is een wonder dat wij als drie gescheiden calvinistische kerken dezelfde opvattingen hebben met betrekking tot de Bijbel, de Drieëenheid, Gods souvereine genade, het verzoenende werk van Christus, rechtvaardigmaking en heiligmaking. Ik hoop dat het in de toekomst mogelijk zal zijn kansels met hen te ruilen. In Geelong doen Prof. Barkley van de Reformed Presbyterian Church en onze predikanten dat reeds. De meest eenvoudige, goedkope, nuttige en efficiënte activitiet is om in onze eigen kring en op een plaatselijk niveau te beginnen. Dit is beter dan dure vliegreizen en tijdverslindende internationale conferenties op een gevaarlijke en zwakke basis. Laten wij ons uiterste best doen om te verenigen wat dezelfde sterke gemeenschappelijke erfenis en belijdenis heeft, te midden van een wereld die naar de ondergang neigt. Het Koninkrijk van God vraagt om een grootse stijl.

Deze gemeenschappelijke dienst werd gepresideerd door Ds. W. R. McEwen van de Reformed Presbyterian Church, Ds. Edwin Lee van de Free Presbyterian Church sprak over "Het gezag van de Schrift", Ds. Tom Wilkinson van de Reformed Church sprak over "De onfeilbaarheid van de Schrift" en Ds. T. J. Hagen, eveneens van de Reformed Church over "Het doel van de Schrift".

READERS WRITE . . .

CENTENNIAL PROJECT

Some time ago it was proposed to do something for the Centennial celebration in 1967.

When we as Christians in our organizations unite in our efforts we could give to Canadian Homes, Schools, Libraries and other organizations a wonderful present. Can not some men of Calvinistic conviction write a book about the history of our Canadian Nation? It should be possible when men's societies, women's societies, Y.P. societies, our friends from the Associations for Chr. Education, our men from the C.L.A. and many more organizations unite.

When we as Canadian Calvinists would work together it would prove our love for our Nation and the result of our action would be a book about the History of Canada written by men who believe in the God of history, a book that could be used in so many ways that it would pay for itself. But time is running out — let us act now!

G. Hiemstra,
Terrace, B.C., Box 734.

SOCIETIES!!!

GET YOUR BOOKS FREE.
ORDER ALL THE YEARBOOKS FOR THE CONGREGATION.
YOU RECEIVE COUPON WORTH 10 CENTS WITH EVERY YEARBOOK YOU ORDER.

Send order to:

JOHN A. W. EISEN
Renfrew Disabled Products
RENFREW, ONT.

Toronto 485-0336
(4 lijnen)
is het nummer van
Valentine Travel Service Ltd.
1642 BAYVIEW AVENUE,
TORONTO 17, ONTARIO

LUCAS KOOPS is de manager en geeft U de beste service voor Uw trip naar HOLLAND per boot of per vliegtuig.

Ook speciale groepsreizen voor overkomst van familie uit Holland.

Even een telefoontje of een briefje en U krijgt alle gegevens thuis gestuurd zonder enige verplichting.

Buiten kantooruren bel
Burlington 634-6231

VROUWENKWALEN
als onregelmatige, te sterke, wegblijvende, pijnlijke menstr., bloedarmoede, rugpijn, zwakte, overgangslasten, zenuwzwakte, onrust, dromen, slapeloosheid, enz. Bestrijdt U meest succesvol door de vanouds bekende Florakruiden. Waarom zoudt U deze onschad. middelen niet eens aanwenden?
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.)
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

TEACHERS WANTED

The Calvin Christian School in Trenton is in need of a
QUALIFIED TEACHER
for grade 3 and 4, for the school term 1965-1966.
Send applications or inquiries to Jack Stam, 281 King Street, Box 361, Trenton, Ont.

The Brantford Chr. School
will be in need of
TWO TEACHERS
for the primary and intermediate grades, starting September 1965.
Brantford is located approx. 20 miles West of Hamilton.
Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 407 Marlboro St., Brantford, Ont.

The Duncan Christian School will be in need of a
PRINCIPAL
and a
TEACHER
for the school term 1965-1966.
Please contact Herman van Boven, secretary, R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

The John Knox Christian School of Clarkson
is in need of a
QUALIFIED TEACHER
for the schoolterm 1965-1966, for the primary grades.
Clarkson is conveniently located between two university cities, approx. 20 miles west of Toronto and 25 miles east of Hamilton.
Please send applications stating qualifications, experience, references and salary requirements to: Mrs. E. Geleynse, Box 54, Clarkson, Ont.

London Ontario
TEACHERS NEEDED
for
London Parental Christian School
which faces school expansion.
Please consider the following:
a. Town of University of Western Ontario.
b. Convenient opportunities for university night classes.
c. Salary and grades open for discussion.
d. Teachers' College applicants will be equally considered.
Please send applications in care of our Principal, Mr. Wm. VanWieren, 202 Clarke Side Rd., London, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BROCKVILLE, "City of the Thousand Islands", invites applications for the positions of
PRINCIPAL
and
TEACHER
for the 1965-'66 school term.
Applications to be sent to:
Mr. Dave Weima,
R.R. 3, Brockville, Ont.

St. Thomas Ebenezer Christian School Society is in need of a
TEACHER
for Junior grade. Send applications to Mr. John Zylstra, 62 Elmwood Ave., St. Thomas, Ont.

The Timothy Christian School of Williamsburg, Ontario will be in need of a
TEACHER
for the 1965-1966 school term.
Applications to be sent to: Mr. G. Van 't Foort, R.R. 1, Chesterville, Ont.

Holland Marsh Christian School. Newmarket Ont.
We need
1 TEACHER
either grades 1 and 2 or grades 7 and 8. Schoolterm 1965-1966.
Applications to be send to: Mr. B. Hovins. Secr., R.R. # 2, Newmarket, Ont.

The Athens Chr. School Board invites applications for the position of
PRINCIPAL
for the higher grades. Schoolterm Sept. 1965-1966. Please send applications or inquiries to the Secr. Mr. G. Vander Kloet, Delta, Ont., R.R. 1.

The Thunderbay Christian School of Fort William, Ont. invites applications from
TEACHERS
for their 4-room school. Qualified and or experienced teachers are preferred. This school serves the Lakehead District were two Christian Reformed Churches are located. Information and or applications to be sent to the Secretary, Mr. T. Bakker, Hymers, Ont.

Due to expansion Chatham's eight-room Christian school will be in need of a
TEACHER
Please send letters of application to the principal John Postma, 105 Lacroix St., Chatham, Ont.

Interested in joining the staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School as a
GRADE 1 or 4 TEACHER?
If so, send your letter of application to Mr. John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ontario.

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL
The Board invites
QUALIFIED TEACHERS
to send their applications to Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia. Prospective 1965 graduates are very welcome to send their applications, with full details, too. The school looks for three more teachers in all departments to complete its staff of ten teachers for 1965-1966.

WE NEED TWO TEACHERS:
1
for one of the LOWER GRADES
and
1
for one of the MIDDLE GRADES.
KNOX CHRISTIAN SCHOOL
Bowmanville, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of HAMILTON, Ontario (13 rooms) invites applications for the position of:
Full time PRINCIPAL-ADMINISTRATOR
for the school term 1965-66.
and also applications to fill positions in the primary, intermediate and possibly uppper grades.
Please send applications stating qualifications and experience to: Mr. L. Witvoet,
38 Malton Drive,
Hamilton, Ont.

The IMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL of AYLMER, Ont. will need a
PRINCIPAL
beginning September 1965. Applications stating qualifications and experience, can be sent to:
Mr. C. BROER, R. R. 5, Aylmer, Ont.

DUNDAS, ONT.
Calvin Christian School
We invite applications of
TEACHERS
(experienced and prospective graduates).
For positions in the primary and junior grades.
Please send to:
Mr. J. Stronks, Principal,
R.R. # 2, Dundas, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need
A Fourth Teacher
(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).
Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.
Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL
will need
a PRINCIPAL and two TEACHERS
this year.
Our present staff members wish to further their education.
Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary,
LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.
or to the Principal,
E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL
We need a
PRINCIPAL
for the schoolterm 1965—1966.
Please send applications stating qualifications and experience to:
MR. HENGSTMAN, 764 Murphy, Sarnia, Ont.
at your earliest convenience.

In anticipation of expansion and the possible addition of grade 13, the Hamilton District Christian High School invites applications for
TEACHERS
in all fields.
Please send applications stating qualifications, reference and experience to the principal:
MRS. B. SCHROTENBOER,
729 Upper Gage Ave.
Hamilton, Ont.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of
A TEACHER
for grade 4, for the schoolterm 1965-1966.
Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

The Emmanuel School of Oshawa, Ont.
For the coming school year we will be in need of a sixth
TEACHER
We hope to receive applications from experienced, Christian-trained teachers who are confessing members of a reformed church.
Please write the principal:
Wm. R. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The Calvin Christian School of KINGSTON
is in need of
TWO TEACHERS
for the lower and intermediate grades, per September, 1965.
Please send applications to the principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of TORONTO, Ont. invites applications for the position of:
A QUALIFIED TEACHER
(Experience essential)
FOR THE SCHOOL TERM 1965-1966
Please send applications stating qualifications, experience and references to:
Mr. S. R. SMILDE,
5775 Yonge St., Apt. 401, Willowdale, Ont.

The Educational Committee of the Timothy and Grace Christian Schools in West Toronto
invites applications from persons wishing to teach at one of the two schools commencing September 1965. Among the applicants we hope to find an experienced
TEACHER
willing to be in charge of a Grade One class.
Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario, and state qualifications, experience (teaching and other), grade preference, and your phone number. Please, give the names and addresses of two references.

Hi Neighbours!

A few days ago a very sweet little girl, only 3 years old, gave me quite a shock. She accidentally had some very cold water sprayed on her, and like an old veteran she let out a blasphemous expression that made me wince. Most of us are not so immune to this accepted habit of using God's name in vain that we are not shocked by it and wish we could convince everyone of the evil of this "custom", so easily acquired, so difficult to lose. To hear a very sweet 3-year-old use God's name in vain shows very clearly the influence a parent's example has on the child. Since I am very good friends of this little one, I had an opportunity to give her a different view of this name Jesus. She is a very clever youngster and was intrigued by the story of Jesus who had made her and the birds and the little dog and the snow. We ended by singing "Jesus loves me", and her mother told me later that she was on the phone in the afternoon telling an imaginary friend that Jesus lives in the clouds and "He made me". To really help her we must reach the father who flavors his conversation richly with blasphemy.

What am I trying to say? Something we all need to remember, to witness, and to do so to people who have been using God's name in vain for many years is not an easy assignment. Reading one of our church papers recently made this whole situation come to mind. There is a controversy going on, regarding the views that Christian teachers should not teach in American public schools, but find a position in the Christian school. I could not share this view and it made me proud and happy to read the replies of some of those who do teach in public schools where the religious education, prayer, and Bible reading has been forbidden. How wonderful that opportunities are sought and grasped to reach these youngsters, many of whom may only become acquainted with God's name from their parents' swearing. God will surely bless all those committed Christians who teach children about the love of God whenever they have this opportunity.

Before you get the wrong impression, don't think that I would try to minimize the work of the teachers in Christian Schools. Our own children must also be brought to the Lord in every sphere of life and next to the church the Christian school is Christian parents' most valued stand-by in raising their children.

When our children were young, they started in a two-room school in the country. Two teachers, with 4 grades each to take care of, made us feel then already that there are Christians who teach in public schools. The school day was started by Bible reading and prayer, the children learned to sing Christian songs, and when students swore within the teacher's hearing, they were reminded in no uncertain terms of the sin of taking God's name in vain.

There is a stir among some of the churches in our country. The new curriculum in use in the United Church has caused some of its members to leave that denomination. There is talk of a Union between the United and Anglican churches. The book "The comfortable Pew" has stirred up church members to take an honest look at themselves as well as at other churches. This book written at the request of the Anglican church is an appraisal of Christianity today. Can we deny that it is failing as an influence in the world today? Do believers feel so inferior that we are beginning to be a little ashamed of being Christian? Do we perhaps show so much tolerance toward more liberal views on God and His word that we apologize for being what we are? In his radio broadcast of February 7 Rev. Eldersveld of the "Back to God Hour" asked us these questions. There is much wrong with the churches today. We can freely talk of it, but is there no room for improvement in our own church? When we feel that Christians should only teach in Christian schools we may as well bring home our missionaries, we can use them at home. If we support Christian education, we hope to produce young people who are equipped to live, even more than equipped to make a living. This is a favorite statement to make propaganda for Christian education. Can Christian lawyers only work among fellow believers? May accountants and dentists only serve those who have a similar belief as they? We often read that we immigrants have been placed here to let our light shine: then we must take every opportunity which comes our way, to reach the hundreds who do not know the Lord as Saviour. We can start with children, and when a Christian person teaches in the public school I hope for his or her soul's sake he is there for that purpose. If he is only there for material and social advantages he will lose something very precious. In a great many communities in Canada religious instruction is given by the members of the local ministerial association. It is a wonderful opportunity in our country which is not open to ministers in the U.S.A.

We often find surprising reactions among young people today. Following the publicity of the book by Pierre Berton, a group of Young People of a local Anglican church met to discuss the state of affairs of their church. This is a healthy sign for it is these young people who some day must continue the work. It is very true that trials and tribulations of the wayward youth are publicized and talked about endlessly. How often are the accomplishments of our young people noted and how many times do we praise them? If we look around we see many young people who live fine christian lives in spite of many temptations to do otherwise.

At a Youth Conference in a nearby city recently delegates were told by a minister who was one of the main speakers that there is a lack of communications between adults and youth today. There is what the young people call, "a wall of fear", between the groups, he said. The meeting was held under the direction of the assistant director of the recently formed Youth Branch of the Ontario Department of Education. Many problems which youth face today were brought under discussion, such as relations between young people, preparation for marriage, school programs, use of leisure time and adult-teen relations and others. It is healthy when young people will sit down with adults and openly discuss these problems. This is true in the home as well as the schools. We, adults must help to mold the lives of the teen-agers but we should try to see their point of view.

One of the ladies present at this conference spoke of the need for a spiritual awakening to lead the whole person. Many of us are fortunate to have a christian atmosphere in the home, and at school in which our young people may grow up, but we are in grave danger of putting up fences. We should never feel we are better than others because we have already attained spiritual maturity. If we are so rich in spiritual blessings, it may be said of us: Much has been given, much will be required.

Occasionally someone joins our church who was not raised in a similar background as most of us. Very often these church members put us to shame by their willingness to serve, the ease with which they witness, and yet a remark is sometimes made: You can never make them Christian Reformed, you can always find traces of the different background. This is a shameful attitude, our first concern should be whether they are fellow believers, and often they practise while we preach. Christ will judge us not by our being Christian Reformed, our being Reformed, or by being a member of any other denomination, but whether we were Christians or not.

To all those who go out into the world, to help the young, whether in Canada or in the U.S.A., or in foreign lands, may God bless you and give you strength to continue.

Greetings from
Your Neighbour.

C. J. L. FOUNDATION

Verslag Jaarvergadering 30 January, 1965

Dat er nog genoeg te doen is op het gebied van arbeidsverhoudingen bleek wel op 30 januari j.l., in de vergaderzaal van de Canadian Reformed Church in Thornhill, Ont., waar de leden van het Committee for Justice and Liberty hun tweede jaarvergadering hielden. Ook van buiten Toronto waren velen gekomen om deze vergadering bij te wonen en de zaal was dan ook goed gevuld. Nadat iedereen van koffie was voorzien werd de vergadering door de voorzitter op de gebruikelijke wijze geopend.

Allereerst werden de huishoudelijke zaken afgehandeld en rapport uitgebracht over de activiteit in het afgelopen jaar. Met dankbaarheid werd geconstateerd dat sedert de vorige jaarvergadering veel kon worden gedaan en het werk gestadig toeneemt. Ook het ledenaantal was vermeerderd, hoewel lang niet in die mate als verwacht kon worden.

Belangrijk werk is verricht op juridisch gebied. In het najaar van 1963 was namelijk aan de rechtskundige adviseur van de Foundation opgedragen een diepgaande studie te maken van de mogelijkheden om vrijheid van union dwang te verkrijgen door middel van gerechtelijke actie op grond van vrijheid van vereniging en vrijheid van godsdienst. Door onze advocaten is met betrekking tot deze zaak een uitvoerig rapport uitgebracht waaruit bleek dat de mogelijkheid van succes geenszins is uitgesloten. Was het "toeval" dat zeer korte tijd daarna in Vancouver, B.C. iemand ontslagen werd omdat hij om des gewetens wil weigerde lid te worden van een "neutrale" union? Wij geloven van niet. Het geval van de heer Mostert heeft inmiddels ruime bekendheid gekregen door berichtgeving aan onze leden en publicaties in de pers. Reeds maandenlang zijn de advocaten van de Foundation bezig om alle benodigde gegevens te verzamelen voor gerechtelijke actie in Vancouver. Deze voorbereidingen nemen zeer veel tijd, in de eerste plaats omdat wij goed beslagen ten ijs moeten komen en voorts vanwege het feit dat correspondentie tussen Toronto en Vancouver zeer veel tijd vergt. De C.J.L. Foundation heeft een advocaat die deze zaak in Vancouver behandelt, doch regelmatig overleg pleegt met onze advocaten in Toronto bij wie de verantwoordelijkheid berust. Alle aspecten worden grondig onderzocht voordat met het proces wordt begonnen.

In het afgelopen jaar heeft onze activiteit meer dan eens aanleiding gegeven tot reacties in de pers, waardoor het publiek werd geconfronteerd met de misstanden welke op het gebied van arbeidsverhoudingen bestaan. Niet alleen in grote dagbladen zoals The Calgary Herald, The Vancouver Sun en de Toronto Daily Star verscheen commentaar, maar ook in plaatselijke bladen zoals de Weston Times-Advertiser en The Kingston Whig-Standard. Ook via radio en televisie verkreeg ons werk publiciteit.

In samenwerking met de Christian Action Foundation in Alberta werden ongeveer 5000 handtekeningen verzameld onder een petitie welke in het begin 1964 aan de premier van Alberta werd aangeboden. Ook werd een stuk gericht aan de regering van Nova Scotia, waarvan alle parlementsleden in Halifax een copie kregen.

Een groot aantal minder opzienbarende gevallen, die soms enkele uren in beslag namen doch ons ook wel weken bezig hielden, werd afgehandeld. Hoe vaak trof ons daarbij niet de haat van degenen die het hoogst kwalijk nemen als iemand zich niet voegen wil in de massa, die als een gewillige kudde aanloopt achter humanistische leiders die geen andere dan materiële doelstellingen hebben. Scherp kwam dit naar voren in London, Ont., waar een viertal timmerlieden ontslagen werden omdat zij vanwege godsdienstige bezwaren geen lid konden worden van de carpenters' union. De opmerking dat de union voor een christen geen ruimte biedt werd met verontwaardiging van de hand gewezen. Dat de gelovige het eigendom van Christus is en als zodanig met zijn gehele leven in Zijn dienst staat is voor een union leider een onbegrijpelijk iets. Het ergert hem verschrikkelijk en het past niet in zijn schema waarin niets kan gaan boven materiële welvaart.

Het financiële verslag over het jaar 1964 gaf te zien dat er op 1 januari $100.00 in kas was en op 31 december $1400.00. Dat lijkt wel aardig, maar de uitgaven die ongeveer $3000.00 bedroegen in 1964 worden voor dit jaar geschat op $6500.00, en deze raming is zeer realistisch. Het is dan ook dringend noodzakelijk dat ons ledental wordt uitgebreid.

In tien punten werd het programma voor 1965 uitgestippeld.

1. Het voeren van gerechtelijke actie op grond van vrijheid van godsdienst en vrijheid van vereniging.
2. Langs gerechtelijke weg al het mogelijke te doen om onrecht op het gebied van arbeidsverhoudingen te bestrijden.
3. Het bijeenbrengen van de benodigde gelden door middel van bijdragen van leden en speciale acties.
4. Het uiteenzetten van ons standpunt bij regeringsinstanties en commissies zoals de McRuer Commission.
5. Uitbreiding van ons ledental.
6. Het beleggen van vergaderingen om onze leden en ook het publiek in het algemeen in te lichten.
7. Het bieden van hulp aan personen die vanwege union dwang in moeilijkheden verkeren.
8. Het geven van publiciteit aan ons werk door middel van pers, radio en televisie.
9. Het deelnemen aan conferenties en vergaderingen waar wij onze zienswijze kunnen uiteenzetten.
10. Kortom, al het mogelijke te doen om recht en vrijheid te bevorderen.

Het officiële verslag van de directeuren der C.J.L. Foundation besloot met dank aan de HEERE, die ons werk mogelijk maakte. Er ligt nog een lange weg voor ons. Laten wij die gaan niet vertrouwende op wapens door onszelf gesmeed, doch ons vertrouwen stellend op Zijn Woord alleen.

Nadat de Hr. H. Antonides, die de C.J.L. Foundation vertegenwoordigt in het westen van Canada, een ogenblik gesproken had werd het woord gegeven aan Ds. H. Van Andel van New Westminster, B.C., die een toespraak hield over het onderwerp "Wat is Vrijheid".

Echte vrijheid, aldus Ds. Van Andel, is die vrijheid welke Christus voor ons verworven heeft, namelijk vrijheid van zonde en schuld. Alleen in die vrijheid staan we recht tegenover onze Schepper en kunnen we in de juiste verhouding staan tegenover onze naaste. In onze samenleving staan we in velerlei betrekking tot elkaar en de bevoegdheid die een persoon of instantie uitoefent is begrensd door de aard van verantwoordelijkheid door God opgelegd. Zo zijn de ouders verantwoordelijk in het gezin en de politieagent op het kruispunt waar hij het verkeer regelt. Gebieden waar bevoegdheid van verschillende aard zich laten gelden kunnen elkaar overlappen, doch er zijn grenzen. "Geef den keizer wat des keizers is"... maar ook niet meer dan dat. Dit toepassend op onze organisatie merkte Ds. Van Andel op dat de z.g. neutrale unions hun bevoegdheid ver te buiten gaan, daarbij inbreuk makend op de vrijheid van de gelovige die zich in alles wat hij doet en met alles wat hij heeft verantwoordelijk weet aan God.

De toespraak van Ds. Van Andel werd door de vergadering met grote belangstelling gevolgd en het is de bedoeling dat deze zo spoedig mogelijk in druk verschijnt.

C.J.L. FOUNDATION,
(Committee for Justice
and Liberty),
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.)

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: .....

Post-adres: .....

.....

VOOR AL UW REIZEN
W. VanderBeek
623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

VAN LEEUWEN BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aangebracht door: .....

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aanbrengpremie: .....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

.....

.....

Naam .....

Post-adres .....

OUD ADRES:

.....

.....

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

A Psychiatrist Addressed Parents

The Grease of Life is Grace

The following is an address given before the Parent-Teacher Association of the West Michigan Christian High School in Muskegon, Michigan, by Dr. Wendell H. Rooks, local psychiatrist and Director of Hackley Adult Mental Health Clinic in Muskegon.

I have been asked to talk for a while on what parents can do about the problem of stealing and lying in their children. My first reaction to that question is to say, "Tell the parents to admit the reality of sin and stop living a big lie." And about that time many, especially those who cannot face the truth and really need to hear the truth would, at least emotionally, leave this auditorium. So shall I say, I will not start out that way?

FIG LEAVES AND BUSHES

I will immediately call to your minds that we — and I mean both you, all of you, and I — profess to believe that the first-born child of history was so filled with hate and jealousy that he culminated a private, even world-wide, war with premeditated, cold-blooded murder of his only brother. This was within a family, and there were no social influences other than those within the family. The parents had been made by God's own hands and were perfect, except as changed by sin. They had changed not by the sin of their grandparents (Cain and Abel's grandparents were God), and not by the sin of the neighbors (there were none). The sin of the parents was: "I'll try it my way; I don't like authority; I resent this rule". And having broken the rule they had difficulty admitting it. They ran away, or at least tried to run away, from the truth. They felt so ashamed — nakedly ashamed — that they hid and tried to cover themselves. And human beings have been doing it ever since. And today we're doing it by seeking excuses in the systems, the social order, the neighborhood, the demands of business, the failure of the church, the failure of modern education, post-war generation, post-depression parent. And they say, "What's happening, anyway? — It's the break-down of the home, of the family altars. It's the TV, the radio — such terrible programs." Or they say, "The church only says, 'Don't do this or Don't do that', and it never provides anything positive."

These are the fig leaves and the bushes behind which we are trying to hide. Frankly, I looked up the shape of a fig leaf to see if I could draw one with the words 'Abnormal' or 'Child Psychology' — but it did not work.

GUILT: IT'S ME . . .

Actually what I am trying to say is that parents must first recognize the reality of and the presence of sin in their own lives; and then the unavoidable fact that the children, too, are according to our cherished viewpoint totally depraved — and that neither the parents nor the children are capable of any good except by the grace of God.

And this, of course, has tremendous implications for parents, because I cannot conceive of any means of extending to children this grace of God in the practical aspects of life, except through those with whom the children are immediately associated — and thus, first of all, through the parents. And next, also through those to whom the parents delegate the responsibility for this grace, or those with whom the parents permit an active association.

The voice and the hands and the living out of the will of God are largely in the lives of His people.

Because you believe this, you as covenant parents responsible for covenant-children, are here tonight in this auditorium. You are here because you believe that God has ordained certain laws which comprise what today we call Child Psychology. These laws do not differ from those which were present in man from the beginning. Only the details of the environment have changed.

Hate, pride, jealousy, fear, guilt, and compensation for these, are just the same today as they were in Biblical history. The statement "He who says he is without sin is a liar and the truth is not in him" is true today. The idea expressed in such statements as "What have I done? — Is it really I?" — It can't be me!", is just as true today as in earlier days. Also our Christian culture today is just as full of pharisees and blind traditionalists who say: "But our fathers did it this way . . ." — as in the days of Christ.

With these thoughts as basic we might all with honest humility earnestly seek — not whether or not we have made mistakes, but how we are making them. We are not looking first of all to an external excuse, but rather to ourselves with a deep sense of Christian responsibility, and the attitude expressed in the Negro spiritual:

> It's me, Oh Lord
> Not my brother or my sister
> But it's me, Oh Lord.

ACCEPTANCE: I BELONG . . .

All children want a feeling of security. And this is first of all based on a feeling of acceptance of belonging-ness. (And if you think that there is anything modern about this, or perhaps I should say, too modern, then let me refer to the first question of the Heidelberg Catechism and its answer).

If this feeling, this sense of security, is threatened, it is due to one of two things or both: either the requirements have been too great or even the most minimal requirements have not been satisfied.

A human being reacts normally to a threat to his security. Already in early infancy children react with fear to a sharp noise, or a failure of physical support. As the child develops, other factors, equally important, enter the child's life and the child becomes conditioned to these. And not only does he become conditioned physically, but also emotionally.

Infants become accustomed to a feeding schedule. They become conditioned not only to time factors but also to attitudes. It has been demonstrated that children like cod liver oil or dislike it, depending on whether or not it is given with a smile — in contrast to a face that says, "I can't stand it either" This simple illustration might well show how certain responses can be transferred through many generations. For instance: "None of us, not even my grandparents, could stand it. We were allergic . . ."

Now it is quite understandable how someone might say — It's a hereditary aversion or allergy to cod liver oil — when it is obviously environmental and a conditioned response. This is concerned only with possibly the taste factor, "I don't like it." But it might also involve a whole set of more complicated reactions — nausea, spitting up, vomiting, or resistance directed toward one who has attempted to restrain or at least control these reactions.

And thus the hate and hostility, and actually an urge to fight and to get rid off, that such a person develops, may actually be transferred to other, similar, situations. And all this is about the cod liver oil over which the mother or the nurse pulled up her nose!

I mentioned all this only to point out how the attitudes of the parents toward the child from the earliest day are important in the formation of conditioned responses and of the development of factors having to do with a sense of security or belonging-ness — in contrast to doubt, distrust, suspicion, fear, anxiety, and then, sub-conscious hate and guilt.

DELINQUENCY: ATTITUDES AND BEHAVIOR

In the study of children with problems it has been possible to classify the problems and their symptoms so that some cases are regarded as simple situational reactions of a transient nature, frequently almost normal even though inconvenient and at times embarassing or even alarming in nature. Others are symptomatic of what we call a neurosis — and such are frequently treatable, not only by getting to the child but more especially to the parents or other figures in the environment. This has led to family therapy.

In still other children the symptoms or the abnormal behavior are signs of a deep-seated severe emotional problem, which conceivably can never be corrected. One must remember that just as a child's brain may be irreparably damaged by a disease or injury before or after birth, so also its mind or emotions or ego can be damaged beyond repair — and the scars simply cannot be wiped out. Such cases we think of as psychopathic personality or character disorder. Not all, but certainly many of the cases of severe juvenile delinquency fall in this category.

My task tonight does not include attempting to give a course in the differential diagnosis of the problem of delinquent behavior. Let me say that even many months of analysis and treatment are sometimes insufficient to make even a correct diagnosis.

Our concern tonight is with you as parents, and perhaps the simplest and most practical advice is that any parent who has a doubt or genuine reason to believe that a child is emotionally disturbed, should face the problem be seeking expert advice.

THE HOME AND THE CHILD

The child wants to feel accepted, so that one might ask, for instance, Is the home one in which acceptance is based on performance or obedience, brilliance, good grades, neatness, helpfulness — or is it based on the essential worth of the individual, on his very presence in the world? Is existence in itself reason for existence? (One might well make the statement: "If God did not want me here, He could easily arrange to take me out of the world. Therefore my presence must be part of God's will." And now what to do about it?)

Is there a favoritism, or are there constant comparisons or possibly unspoken but obvious disappointments? Is there patience with failure? Is there a gracious forgiving attitude in contrast to mere words? Is there a constant threat of punishment? Is punishment meted out in a framework of love or in one of vengeance, hate, hostility, that may stem from a deep-seated parental conflict which has never been resolved? Is there consistency which can be used as a basis of security or must the child live and grow, develop and attempt to mature into a well-adjusted adult, never knowing what to expect? There is a place for facing the unexpected, but there should be expected rewards or punishment too.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Increased Tensions

BY JOHN VRIESINGA

A flutter of anxious excitement ran around the world on the weekend of February 6 with the announcement of new American airraids on North Vietnam military positions. The full impact of those raids cannot yet be estimated at the moment of writing (Feb. 8) but that they served to heighten tensions and could easily turn out to be the beginning of a period of sustained tension is even at this early date a safe conclusion.

Here is what happened: while the Russian premier Kosygin paid a visit to the North Vietnamese capital of Hanoi, after he had first visited Peking, the North Vietnamese staged a surprise raid on an American base deep inside South Vietnam, destroying a number of helicopters, killing several Americans and wounding a great deal more. It was an act of war and as such not unusual in the hostilities that have ravaged the country for many years.

The unusual thing in the North Vietnam attack was the timing: while Soviet premier Kosygin was visiting the country. This led the Americans to the conclusion that the surprise attack was meant to either impress the Russian leader with communist strength, or, to get from him the pledge of more aid in the face of American retaliation, which would of course be labelled as brutal agression.

Impressing the Russian leader with their own strength had as its ultimate aim: to make American interference in Vietnam's affairs look ridiculous. The Americans have pledged to defend South Vietnam's independence as it was guaranteed by the Geneva conference of 1954. Large sections of the South Vietnamese population have since turned communist, partly under pressure of infiltrators from the north, partly as a result of apparent American inability to force a quick solution. This last failure in turn is due to the fact that the powerful Buddhists are anti-American, and if given a free hand would in all likelihood give the country to the communists.

It's an impossible situation all the way around and, especially from a communist viewpoint, the Americans do look ridiculous in trying to rescue democracy. The North Vietnamese surprise attack served to underscore that line of thinking.

On the other hand, the attack may have been a test to find out to what extent American determination to stay in South Vietnam was crumbling. If they retaliated (as indeed they did) the incident could be blown up for propaganda purposes, making the U.S. appear as the villain trying to extend the war to North Vietnam and so drawing the sympathy of Kosygin.

The North Vietnamese couldn't loose, either way.

The whole incident once more threw into clear focus the precarious position of the U.S. in this part of the world. A victory, resulting in an independent and democraticly governed South Vietnam, seems as far removed as a holiday on the moon. But giving up the struggle to insure independence and liberty for South Vietnam would amount to admitting defeat, with tremendous consequences. Such a defeat would not be lost on the other small Afro-Asian nations. In their eyes it would clearly mark the U.S. as, in a military sense, inferior to the communists.

It is too early to draw any conclusion from the latest developments in this hopeless war, other than those which are apparent. The U.S. retaliations have once more made it clear that America is not ready to admit defeat, that they are determined to stay on a while longer. If this demonstration of U.S. intentions has the desired effect it would leave the communists with only two alternatives: either further increase pressure on the U.S. military positions in South Vietnam, trying to force them to quit in the end, or accept the situation as it is and somehow make the best of it.

Knowing communist tactics it seems more probable that they will elect the first course of action and this would lead to increased tensions, possibly bringing the world closer to the brink of war.

In the midst of all this speculation the question of what brought Kosygin to Peking and Hanoi and what was the result of his visits, is still an undetermined factor.

Was Kosygin's visit to Peking a last attempt to make peace with China? Or was it to convey Moskou's full intentions of retaining the leadership of the world-communist movement? Or is there still a third alternative, some compromise between the communist giants, waiting to surprise us?

The future of South Vietnam, of America's position in Southeast Asia could be drastically influenced by an answer to these questions.

In the meantime, De Gaulle's suggestion to press for a settlement with the communists resulting in neutralizing South Vietnam seems the best way out for the West.

Unfortunately the U.S. diplomats have never been much inclined to accept De Gaulle's views on anything and unless circumstances force them, they are not very likely to do so now.

The scenes are shifting but the old struggle continues, perhaps intensifies. Peace is as elusive as ever and a settlement of the South Vietnam problem would probably only mean an outbreak of violence elsewhere.

A Psychiatrist Addressed Parents

The Grease of Life

(Continued from page 9)

A mother gossips about the neighbors and then acts shocked of the child tattles. A father promises, then fails to keep his promise about a fishing trip — and then is shocked if the child neglects to fulfill an agreement, etc., etc.

A child wants security, a sense of belonging-ness, and will use whatever means there are available or that can be devised to get it. (Normal human beings when hungry enough have eaten bark and shoe leather to survive, to preserve the self.) The child may resort to lying, stealing, cheating, profanity, dirty stories, odd hairdos, strange clothing, lude and loud sexy conduct, simply to get a sense of belonging-ness or attention when it has failed to find a sense of belonging-ness in a legitimate way — unless somehow he can feel accepted because he is who he is.

Then one might ask: What are those things in his life, in his appearance, in his general condition, which make it difficult for him to accept himself or to believe that he cannot be accepted?

The fundamentals or acceptance are frequently in the training and example which the child experiences in the home and its outside environment.

Symptoms may range from the behavioral and that which seemingly is obviously emotional in origin, to deep-seated somatic disturbances which may tax the ingenuity and research of the most astute medical diagnostician.

STEALING AS A TOOL

I want to suggest some of the ways in which stealing is used by a child. The first is in the way of acting out. An unloved child seeks to live entirely on the pleasure principle -- being unwilling and unable to accept frustration. Anything other than pleasure only adds to his feeling of being unloved and insecure. So he will attempt to get some pleasure regardless of the method. Yet, in the process he is letting others know that he is unhappy and dissatisfied — hoping that someone will recognize it.

In such a case it is necessary to determine whether or not there are real situations in the child's life which would make even an average child unhappy or dissatisfied. Or, if perhaps the child has become conditioned to needs that are greater — due possibly to the extra attention afforded by early prolonged illness or the pampering of guilt-ridden and frustrated parents.

A condition may develop also as a result of the parents' being unable to accept the pregnancy, thus also the child; and later to relate positively to the child.

A child may also feel unaccepted by having experienced no direction and correction from its parents who either do not care or are so uncomfortable from their own guilt feelings that they do not dare. Please note that Psalm twenty-three says: "Thy rod and thy staff — they comfort me."

In other cases stealing may be an effort to get caught, so that the child may feel he has paid for some other feeling of guilt — a guilt that may be about almost anything. Frequently it is a guilt feeling over hate of a sibling, or of one or the other parent — either because of a real situation or some misinterpretation — a conflict over loyalty. Perhaps the child knows something about one or the other parent which is disturbing and it does not know what to do about it.

Stealing may result from the shock of discovering that one or the other parent is undeserving of being on the pedestal on which the child has learned to place it.

In other cases stealing may be compulsive; that is not so much for what is taken but rather because the act itself represents an accomplishment.

I must speak also of the candy-snitchers who seek affection. The child eats candy (it can also be an adult), gets fatter and then is threatened with even more rejection. And then the teeth go bad, or somebody suggests sugar-diabetes — and it is all blamed on the candy when actually the candy, the tooth problem and the so-called sugar problem, are all due to a metabolic imbalance, resulting from disturbed emotions — rejection.

Again when stealing is once successful it may be repeated only to get another feeling of success. So one could add illustrations of the mechanisms but all are almost invariably an expression of need.

WHAT ARE YOUR VALUES?

Please do not say that I have excused this misbehavior as if it were no sin. But the sin may be more that of the parents than that of the child in that it may be an expression or demonstration of the fact that the parents are guilty of transgressing the first and almost only command: to love.

Further, it may be an expression of a long set af values. And I would ask: "Just what are your values as parents based on?" It is almost trite to suggest that whether we like it or not, we have to admit that most of our values are too materialistic, too humanistic, not really very God-centered, but just about as self-centered as were those of Adam and Eve when they listened to Satan in stead of to God.

I would like to add one thought. There are many other manifestations of insecurity in youth which are manifested in somatic ailments. In fact, one might include almost a dictionary of medical terms to completely explore this aspect of emotional problems.

The one thing needed today in Christian as well as in non-Christian circles, is a re-appraisal of the meaning of love — forgiveness — grace. And these must be exercised not only inter-personally, that is between ourselves and others, but also intra-personally, between the various forces which motivate and control the requisites of self acceptance.

THE WAY OF THE WHEEL

I'd like to mention an illustration which, at least in part, comes from Dr. Peter Martin, a well-know psychiatrist in Detroit and presently chairman of the Consulting Board for the Governor. It is the illustration of the wheel. (And as I am dictating this I cannot help but think, as a flash, of the wheel mentioned in Scripture. The big wheel runs by faith and the little wheel runs by the Grace of God — or so the song goes.) The rim of the wheel is the person's contact with the environment. The hub consists of love or hate, and the spokes which connect the hub to the rim are the ways in which one identifies successfully with certain roles in life — such as wage-earner, husband, homemaker, wife, etc.

If anyone of these breaks there is a defect in one's adjustment. One can conceivably get by with a defective rim. One might get along with only two spokes, but if the hub explodes because of hate and an absence of love the wheel no longer functions. And emotional illness can frequently be classified in the matter of severity by which part of the wheel is broken.

I would like to add something to this illustration — and I might say this is original with me — that a wheel not only has a rim, but also a tire which most have a good tread; one which comes to grips with life and does not skid or slide through life — a tread which leaves a recognizable impression.

Further, the hub must be part of a right vehicle or project. For what good is a wheel that is connected to nothing and simply rolls all by itself? And now that we have the wheel with its component parts, we find that there is one important thing that is so frequently lacking — and it accounts for a jerky, rough, difficult, heated life, and one which may permanently stall, even as a wheel is so-called frozen or locked to the axel because of poor lubrication. In plain words: grease.

And if I say no more than I say now, and I say it in conclusion — and please: never forget it — **"The grease of life is grace"**. We live by grace, and only by grace — and it begins in the home.

DR. STEENLAND APPOINTED STAFFMEMBER

The Christian Guidance Bureau, located at the Water's Building in Grand Rapids, announces the appointment of Dr. Roger Steenland, Clinical Psychologist, as a part-time member of the staff.

Dr. Steenland's role at the Christian Guidance Bureau is that of a professional resource person to Director Rev. Henry A. Kik, M.A. He will advise in the area of assessment of the problems of clients, in addition to marriage and individual counselling.

He will confer with staff members in matters pertaining to the defining of the client's problems, as well as the possible need for referral to other specialists in the community.

—B.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

No. 136 (Seidemann)

1. N-B2, thr. 2. R-K4 mate. This is the exact solution as it should have been sent in by everyone. Nothing less and nothing more should be written down. I am sure that you will have enjoyed this problem. The variations are excellent: 1. —, KxR, NxR, NxN, R-K4, P-Q4; 2. Q-Q2, Q-N2, Q-B3, R-Q3 or N-B5 checkmate.

No. 137 (Visscher)

1. B-B8, thr. 2. Q-K7 mate. The keymove can easily be found. The promotion of the white Pawn is a nice element in the solution. 1. B-B6? is not sufficient; it fails after 1. —, B-N5.

No. 138 (Harder)

1. Q-R4, thr. 2. QxK4 mate. Notice the importance of square Q4. In every variation the white Knight mates the King at that very spot. That happens three times although it is covered by three black pieces together. This problem should be classified among the exceedingly good ones.

A. 1. —, R-Q5; 2. Q-K8 (thr. 3. Q-R5 mate), N-N2; 3. NxR checkmate.

B. 1. —, B-Q5, 2. Q-B2 (thr. 3. QxK4 mate), N-Q3; 3. NxB checkmate.

C. 1. —, N-Q5; 2. R-N4 (thr. 3. RxP mate), R-N2; 3. NxN checkmate.

No. 139 (Croes)

The diagram of this problem was terribly misprinted. Not less than 4 black Pawns were simply forgotten. Here you find it again. Send the solutions together with those of the February problems.

Black: 10 pieces.
White: 9 pieces.
White to play and mate in 3 moves. (3 points)

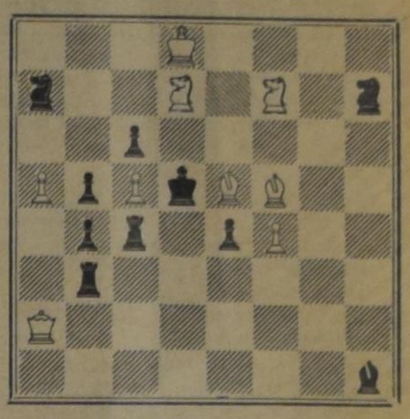

VEGTER'S PASTRIES

410 ETHEL S.E. — 451-4883
WEALTHY - LAKE DR. SHOPPING AREA

1557 KALAMAZOO S.E. — 243-9619
BOSTON SQUARE SHOPPING AREA

GRAND RAPIDS, MICH.

Fine Home Made Bread — Excellent Cakes

Dutch Pastries — Cakes and Cookies

Save on all Name Brands at

HUIZINGH'S
FURNITURE

528 E. 28th ST. — GRAND RAPIDS, MICH. 49508
(Across from DUTHLER FORD CITY)

Complete Home Furnishings

Maytag Washers

Open Mon. and Fri. evening till 9. PHONE 241-3887

PHONE CH-59149 — WE GIVE S & H GREEN STAMPS

KENT
DRY CLEANERS

1421 GRANDVILLE AVE. S.W. — GRAND RAPIDS, MICH.
1296 - 36th S.W. — GRAND RAPIDS, MICH.
1548 KALAMAZOO S.E. — GRAND RAPIDS, MICH.

REPAIRING & REWEAVING
FURS CLEANED & STORED

All woolen garments cleaned by us are MOTH PROOF at no extra cost. "Furs, Knit Goods, or Blankets are Monite Moth Proofed but not Insured".

FREE PICK-UP AND DELIVERY

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 20

LAMENTATION OVER THE DOOMED CITY

Lamentations 4

BACKGROUND NOTES

This time we have a piece of Biblical poetry before us. This makes much difference if we compare it with history in the Bible or with prophecy as in the books of Isaiah and Jeremiah or with dogmatic explanations as in the epistles of Paul.

The small book of Lamentations brings us in the same sphere as the one we find in the Psalms. Poetry is the reaction of the human heart to what happens in the world, to the experiences of mankind in general and to the joys and sorrows of someone personally.

In the poetry of the Bible the heart of the believer utters itself. This heart is filled with the Holy Spirit for He is the divine inspirer of the Bible writers. Therefore the songs of the Bible are much more than mere human utterances. They are divine psalms, sung by human voices.

In the book of Lamentations we listen to God who mourns, teaching His people to wail. This chapter mourns the loss of all the glory of God's city and temple both struck by the punishment and doom come upon the people because of their sins. This lamentation shows its divine character in that it mourns the terrific guilt of the people more than its consequences in the doom.

All these verses move our hearts. They remind us of our personal sins which deserve God's punishment. They cry out of the depth of our helplessness if God would forsake us. They cry for grace.

Note that not all hope is lost in this chapter. At the end new light shines again. It is the light of God's mercy in Jesus Christ. This also is proof that the Holy Spirit has inspired this lamentation. He never causes God's people to weep in repentance without comforting them at the same time. The broken heart of the believer may weep in sorrow, but it will be healed by the love of God in Christ. We may shed our tears of repentance, they will certainly be wiped away by God Himself.

THE OUTLINE

a. **Past and Present,** vs. 1-12.
Two parallel passages (vs. 1-5 and 6-11) describe the sad difference between the glorious past and the miserable present, and find a conclusion in the reflection of vs. 12. Note the real beauty of this piece of Jewish poetry.
In this pericope several details of Jerusalem's downfall become clear which were not told in the historical description of the fact. Try to find a number of such cases. Compare for instance vs. 1 with 2 Kings 25:9. Does vs. 2 still deal with the temple or with people? If you say, with people how do you then explain the use of the term "earthen pitchers" and what about "the potter"? Motherly love did not exist anymore (vs. 3). According to this verse ostrichs are cruel. Do you know to what extend? Does the lack of true motherhood characterize the heaviness of the doom which befalls the city? What kind of people are described in verse 5? Note in vs. 6 the words "iniquity" and "sin". There was reason for the punishment. Why was Jerusalem's doom worse than Sodom's destruction? "No hands stayed on her" in vs. 6 means "no human hands". God punished Judah so terribly because they were the people of His covenant. Think of the title of this series of outlines and read Amos 3:2. In vs. 7 the word "Nazarites" should not be understood as "dedicated unto God" but as "nobles". They had been esteemed by all the people in the past but now they were indistinguishable from all the rest. Note the bitter complaint in vs. 9. God's deep sorrow utters itself in Jeremiah's lamentation. In reading it we should not accuse the people who did such terrible things but we should accuse ourselves. The term "pitiful women" in vs. 10 sounds ironical. Compared with vs. 3 and 4 that which is told in vs. 10 is far worse. The prophet had spoken about it before in Jer. 19:9 but then nobody wanted to believe it. Here the seriousness of the doom is marked in full. Vs. 11 explains it still more deeply. Note how God's fierce anger is compared with fluid fire, which can be poured out. Vs. 12 is the conclusion of this pericope. How glorious Jerusalem was in the past! Compare Lament. 3:39-45.

b. **The consequences of sin,** vs. 13-20.
The whole terrible downfall of Jerusalem should be brought back to the sins of the people, their rebellion and apostasy as to the real cause of the doom. This is the meaning of the clear statement in vs. 13. Note that the whole pericope depends on those words in the beginning "For the sins and the iniquities". Why are only the prophets and priests mentioned? Vs. 14 is difficult. They walk through the streets where corpses lie around. The last sentence should be read as, "With their garments they touch things they may not touch". They could not keep the laws of cleanness anymore which were given unto them by Moses. They were treated as lepers (vs. 15). Do you realize what the consequences of this situation of the priests were for the functioning of the service in the temple? Unconfessed and unpardoned sins ruin the total purpose of our lives. Try to make this clear in the way of some illustrations. We do not know how the words "among the heathen" in vs. 15 should be understood. They probably do not belong to the text. The anger of the Lord (vs. 16) had to rise against His people. An earthly ally could not help either vs. 17). Do you know which nation particularly is meant here? Vs. 18 shows that there is no way out any more. "Our end is come". The end of this pericope describes in poetic form what is told in 2 Kings 25:4-7. Even the possession of the Davidic kingship cannot be taken as a guarantee of divine blessing. Do you remember the promises God had given to David and Solomon? But what did the Lord ask from them and from all the kings in David's house? Do you clearly understand why the house of David was mentioned so emphatically in the Christmas story? Do not overlook the expression "the breath of our nostrils" in vs. 20. The king of Judah is meant by it. Do you know his name? What breath is for man the king should be for his nation. Was he? But what then is the use of giving such a wonderful and almost holy name to such a godless king? Was he still the servant of the Most High or was he not? Do you see that exactly this made his judgment the heavier? God's anger is not the cause of our miseries but our terrible sins are. Let us confess them and pray for grace.

c. **Edom's punishment,** vs. 21.
Edom was the brother-nation of Judah and Israel. Make this clear in your essay by telling a bit of history. Edom is mentioned in this lamentation because it had sought to enrich itself at its kinsmen's expense (make sure to read Obadiah vs. 10-16). Note that "rejoice and be glad" is a completely ironic way of speaking. Edom dwells even in Uz, which shows the extent of the Edomite domains. Of whom does that name Uz remind you? Apparently Edom thought that God would never punish it, but the text leaves no doubt: the cup also shall pass through unto thee. That fact will be a sign of returning mercy for Judah.

d. **A glimpse of light and hope,** vs. 22.
The deeply sad lamentation ends with an encouraging outlook. Our God is gracious. The psalmist says, "there is forgiveness with Thee, that Thou mayest be feared". Can you find more texts which speak that way? One of our hymns has, "No earthly father loves like Thee, no mother half so mild, bears and forbears as Thou hast done with me, Thy sinful child". All these riches of God's love are expressed in vs. 22. Punishment is not his last word. After He had given his only begotten Son and had laid upon Him all our iniquities, He forsook Him for our sake in order to adopt us as His own forever. The glimpse of light given in the last verse of this lamentation will grow out to the full abundance of God's grace in Jesus Christ. Edom is different. Edom did not want to return to God. Notice that the last sentence of vs. 22 again deals with that nation. What a serious warning for all covenant people who do not repent but walk in their own ways, forgetting their God who had called them. The last expression in this chapter is unusual, "He will discover thy sins". Discover is the opposite of cover, which is another word for forgive.

THE ECLIPSE OF THE FREE UNIVERSITY IN AMERICA

By Edwin H. Palmer

A dramatic but little-known tragedy is taking place before our eyes at this very moment: the decline and fall of the free university in America.[1]

Although most free institutions of higher learning have continued their existence and have even grown in size because of the great population explosion, yet there is a real and present danger to the significant role that they are playing in the cultural, democratic, scientific and economic way of American life. The danger is evident not only in the state's direct take-over of several free universities, such as the universities of Buffalo, New York (11,000 students at the time of appropriation), Houston, Texas (12,000), and Kansas City, Missouri (3,500), to mention only three recent examples; but it is evident primarily in the rapid decline of the percentage of students attending free colleges and universities.

In the beginning of our nation all higher education was in private hands. Gradually, the state and municipal governments stepped in, so that by 1900 they had captured 39% of all the students. For the next 50 years the decline of the percentage of independent college and university students was gradual, slipping 11%. (2) But since the mid-century mark, there has been a dramatic drop in the percentage, over 1% every year, until in 1964 it was under 37%. The state now teaches a whopping 63% of the nation's college and university students. And the end of the slide is not in sight. By extrapolation the Fund for the Advancement of Education (established by the Ford Foundation) predicts that in 1985 the government will have captured 80% of the nation's students in higher education (Letter to a College President, p. 17). It does not dare predict what the percentage will be after that, say in the year 2000. In Michigan, the government already has 82% of the students. Dr. Carroll V. Newson, former President of New York University, has estimated that "by 1975, perhaps not more than 4% of the post-secondary students of the country will be attending private institutions."

This is a national tragedy. For as good and necessary as it may be for the government to provide some university training, it is detrimental to academic freedom when the government obtains a virtual monopoly in higher education. For government ownership stifles academic freedom and diversity of thought. It does not allow a pursuit of knowledge from varied philosophic postures. A Calvinistic, Barthian, Thomistic, or Jewish world-and-life view, for example, is forbidden. Only a neutralistic or secularistic approach is allowed. One source of America's great strength and heritage has been its richly diversified educational system. Its economic, scientific, political, laboring, and cultural life has been immeasurably stimulated and enhanced because of the distinctiveness of its educational institutions, characterized by conservatism or liberalism, secularism or God-consciousness, Thomism or Lutheranism, conformity or dissent, and distinctive national cultures. Such pluralism has given an impetus to fresh answers to vital problems. It has been from the apparently most unlikely institutions — small ones with a distinctive, narrow tradition, perhaps — that great ideas have sprung.

Yet, today, as never before in the history of our American culture, this heritage of diversified thought is being eclipsed by the monolithic structure of the humanistic secularism of the state schools. In these schools there is no academic freedom — except for the secularist — to research and teach according to one's most fundamental philosophic presuppositions. Regardless of the undoubtedly excellent reasons for the existence of governmental universities, there is in fact only a tedious, monotonous uniformity in the search for truth.

On the other hand, it is imperative to recognize the need for governmental colleges and universities. These may not be disparaged. In order to preserve its existence, maintain its democratic form of government, compete economically with other nations, combat poverty and raise its standard of living, a nation must have a well-educated citizenry. It must not allow its talents to go undeveloped. If independent colleges do not provide enough opportunities for all would-be-students to have a good education, then the government has a responsibility to provide such an opportunity for them. Because of lack of finances or lack of coordination with other institutions or lethargy or some other reason, private society has not met the educational needs of all the people of the nation. As a result, the government has understandably and desirably stepped into the gap by establishing its own universities. In this way, the need for teachers, doctors, dentists, engineers, lawyers and the like has been partially met.

The danger arises, however, when this supplementary governmental activity becomes so primary that the independent education which it intended to supplement becomes supplementary. That is what has happened today, as the 63% of the nation's college and university students in governmental institutions testifies. The ideal situation is one in which the governmental and independent schools are partners in the public enterprise of the education of all the nation's students. The independent schools need the governmental ones and vice versa.

The basic reason for the dramatic decline of the independent universities since 1950 is the tuition gap between state and independent universities. Because of massive governmental subsidization of the state and municipal junior colleges, colleges and universities, the average tuition and required fee charged to a student in a governmental liberal arts college in only one-fourth of the cost at the "free" universities. (3) Such a price gap is dramatically demonstrated when the state takes over private institutions, offers approximately the same educational facilities and opportunities as before, and yet radically drops the tuition charges. Naturally, a great number of students will be forced or enticed by a savings of hundreds of dollars in one year alone to choose state education.

Dr. James M. Hester, President of the largest university in America, New York University, effectively warns about the decline of the free university: "When the City University (New York City) decides, all of a sudden, to increase radically the number of freshmen from New York City high schools who will receive free tuition, the effect on the Brooklyn Campus of Long Island University and the undergraduate college of Washington Square (independent institutions) is similar to the effect on the Encyclopedia Britannica Company or some Federal agency starting to give away sets of an encyclopedia produced by the government." (4)

Not only does the low price tag exercise a magnetic charm toward prospective students, by the quality of instruction at the state schools is increasingly attracting students, who — two decades ago, would have chosen independent schools. Because the governmental resources are so huge and easy to tap, the state universities are often furnished with expensive research and instructional equipment that the private colleges cannot afford. Furthermore, the state-operated schools are increasingly attracting top-notch educational leaders away from the private schools by salaries the latter cannot pay. The result is that the smaller, independent colleges, which used to be able to draw first-class students because of their distinctively fine education, are now finding that they are no longer in a class by themselves, but that the governmental schools are rapidly equalling their offerings, if they have not already surpassed them. Accordingly, state quality education at a discount price is the chief factor in the decline of the independent schools.

* * *

Is it possible, then, to work out a solution whereby the following factors are kept in mind: academic freedom, a true partnership between the independent and state schools, and quality education within reach of all students?

Fortunately there is. Twenty-two states, and in particular New York, have already pointed the way. One solution is the providing of substantial governmental tuition scholarships to every student to be used at any approved college or university. In New York State in the academic year 1964-1965, over 200,000 scholarships were distributed (70,000 Regents College Scholarships and 134,000 Scholar Incentive awards) costing $50,000,000. In the Regents Scholarship program (established in 1913), the awards, based on family income, may range from $250 a year to $700 a year, the average award being $414 in the academic year 1961-1962. Whereas the Regents Scholarships are based in part on scholastic ability, the Scholar Incentive awards are available to every legal resident of New York State who as a full-time student demonstrates promise of satisfactorily completing the requirements of his degree in any approved college in the state. Under this plan, undergraduate students can receive up to $300 a year toward meeting tuition costs about $200, and graduate students can secure up to $800 a year for that purpose. By supplementing the Regents Scholarships with the Scholar Incentive awards, an undergraduate student at a private college may receive up to $1,000 a year for four years. A significant feature of these programs is that the financial aid is limited to tuition and fees. Thus students at a tuition-free college (e.g., The City University of New York) will not receive tuition aid, although they may receive up to $350 a year for fees.

A second significant means of checking the trend toward government monopoly would be educational tax credits, similar to tax credits for business for industrial improvements. Tax credits would allow a taxpayer to subtract from his federal income tax (not merely a deduction from his gross income) a portion of the tuition and required fees paid to institutions of higher learning. Some educators and U.S. Congressmen have suggested a sliding scale to benefit chiefly those with moderate and low incomes and a ceiling to prevent windfalls to wealthier taxpayers. The advantages of this plan are the avoidance of the state-church controversy and government controls, the elimination of wasted money going through another governmental agency, and the simplicity of operation. In 1964 Senators Goldwater, Humphrey, Ribicoff and Prouty, among others, introduced bills along these lines. Senator Ribicoff's bill was defeated by a 48-45 vote and Prouty's by a 47-47 tie.

Such scholarship aid and tax credits would relieve the financial pressure which is now coercing hundred of thousands to attend state schools. It would materially enable many a student to choose an independent university, which in many cases is better suited than the state universities to meet his particular needs, and yet whose high tuition costs now preclude him from attending it. Such policies would significantly brake the trend toward a state monopoly in higher education, and would help to restore the free university in America. It would encourage a wholesome diversity, which hitherto has been a hallmark of American education, and which reflects the pluralism of our country.

* * *

Is not the cost of such program prohibitive? The answer depends upon how much America values its freedom. Freedom is so precious it is impossible to put a price tag on it. But the remarkable fact is that $50,000,000 programs such as New York State's is a savings instead of a cost to the taxpayer. For if the government had to provide campuses, buildings and equipment in addition to the annual operating expenses for those students in independent universities who now receive state aid, it would cost the government yearly vastly more than the $50,000,000 aid which encourages those students to go to other than state institutions. Tuition scholarships and tax credits would cover only a fraction of the total cost of education.

Thus, it is possible to have economy in addition to academic freedom, a diversified educational system and a meaningful freedom of choice by students.

The State of California's Statement on State Scholarships sums up the advantages well when it says:

"After a comprehensive study of higher education, the 1955 Legislature established a State Scholarship Program to aid very able students in need of financial assistance to attend the college of their choice, and to divert students from public institutions of higher education to independent colleges and universities in the state. The Legislature recognized that the cost of tuitional scholarships to independent colleges represented less than the cost of educating a student at a public university, and that there would be a resultant savings to the taxpayer . . .

"The State Scholarship Program has demonstrated a means of providing very able youth greater freedom to attend the college which best serves their needs, and with less regard to the financial obstacles presented by tuition and fees.

"The experience of the State Scholarship Program has resulted in substantial savings to the taxpayer in terms of capital investments, structural facilities, and operating costs.

"The Program has encouraged the independent colleges to expand their enrollment facilities and absorb a larger proportion of the student's educational cost without the above-mentioned burden on the taxpayers."

---

(1) A free university is an independent one, free from unwarranted government control, regardless of whether of not there is tuition. Free University is the name given to the Calvinistic University of Amsterdam. Before 1880 all Dutch universities were state owned and operated. In them full academic freedom was denied. Professors were prohibited from presenting a completely Calvinistic, Thomistic, or Judaistic world-and-life view. Therefore, independent universities, free to teach according to their own philosophic convictions, were established. The first one was called the Free University of Amsterdam (1880). Others that followed did not use the name Free, but were in actuality free and independent. It is in this sense of free that we speak of the eclipse of the free university in America.

(2) In the academic year 1949-50, only 50.4% of all college students attended non-state schools. (Digest of Educational Statistics, U.S. Department of Health, Education, and Welfare, Table 96.)

(3) For the full academic year 1962-63 the median tuition and reguired fees for full-time undergraduate students in "free" liberal arts colleges was $751, whereas at the governmental colleges it was only $168. For all types of institutions the median cost was $690 and $170 respectively. (Digest of Educational Statistics, 1964 Edition, U.S. Department of Health, Education, and Welfare, Table 82.)

(4) From a speech given at the annual Scholarship Fund Dinner of Long Island University (Feb., 1964).

EDITORIAL

A Plea for a Christian Press

In 1961 the well-known report of the Royal Commission on Publications, also called the O'Leary Report, after the chairman of this commission, came out. The mandate of this commission was to conduct an investigation to establish the relationship between American and Canadian periodicals. The results of this investigation are recorded in this report in minute detail. But besides that, the commission has made itself meritorious by giving an analysis about the task and the character of periodicals. It points out, among others, that a periodical must be more than a means of communication. A periodical, according to the report, must contribute criticism; it must make possible a founded exchange of views; it must seek the truth.

In whatever way you wish to explain this purpose, and in how far you can agree with it will largely depend on your point of view. It is crystal clear that the working field of "the press" can be as big as you want to make it. The task of the press is many-sided. The O'Leary Report mentions elsewhere that, "periodicals educate, inform, entertain, amuse. They provide the forum for debate and discussion, which is essential to the democratic process."

This sounds, of course, very exalted. Meanwhile, publishing a periodical remains also a business matter. And a business is not a charitable organization which can appeal to charity. A business must be able to stand on its own feet and financially look after itself.

The latter has its consequences. Because the press, as we know it in its various aspects, is a private business enterprise, operated for profit. It must find a market for its wares (the publication). Buyers must be attracted, and that is why the press accordingly gives that which the buyer (subscriber) or future customer wants. One glance at the front page of your daily newspaper will clearly illustrate this. And the O'Leary Report even calls it a fundamental for a periodical.

But the business basis of the press is also the beginning of a vicious circle: the bigger the circulation of a paper, the more advertisements it can attract; the bigger the advertising income, the more can be spent on editorial costs and the more chances there are to attract readers; the more readers a paper has, the easier it is to obtain advertisements. Etcetera, etc.

It is, therefore, understandable that a paper or periodical gives a prominent place to that which the public wants. And if you want to know what the public wants, the variety of publications on the news-stands will quickly inform you.

Is that perhaps the reason why the Christian press has taken so little root? A Christian press is outside of the circle. In fact it breaks the circle by being not primarily operated for profit. The main purpose of the Christian press is to educate, to inform, to evaluate, to contribute criticism, to exchange views and to entertain, in a way which is in agreement with Christian principles and ethics. For this reason the Christian press can never in the first place be led by what the public wants. Should it do that, it would stop being a Christian *press.*

By "Christian" we do not in the first place mean the many church papers. In the so-called church press, church people speak to and about each other on theological and ecclesiastical matters. But in the Christian press we aim to address ourselves to the nation, in matters of culture, of world and local events, of leading and informing public opinion.

A paper is not Christian because it keeps up to date on all sorts of Christian activities, — no matter what the importance of these activities in itself may be. But the Christian press must see it as its first duty to prove to its readers what God *does in the world. That which happens in the world and the theories which are being propagated are not separate individual happenings and manifestations. All these things are related to that great work of God: the redemption of His creation and His creatures through His Son.*

Perhaps we are not always aware of that truth; but the development of mankind as well as human activities are included in that all-decisive purpose of God, Whose love preserves both world and mankind. And all that happens in our personal lives has to do with that purpose. In that redemptive work of God not only the institution of a new church, but also the development of the war in South-Vietnam, has a place.

Although we must admit that what is being done in the work of the Christian press shows many shortcomings and much incompletenss, this does not take away the fact that the task of such is great, grand and fascinating. The point at stake is not that the world knows who the believers are, nor how many churches are being built, not even how many tracts are being distributed. The point is that the world may know who the Christ is. This is the witnessing of the Christian press.

That is why we want to expand our English supplement as soon as this is financially possible. Because in this country's language rather than in our mother tongue we can address the nation. May the realization deeply penetrate that we as Christians have a message for the country in which we live and for its people. That message lies in the difficult but beautiful ideal of the Christian press to show where and how God is working in the world and to tell how believers may be God's fellow-workers. We should, therefore, not first ask what the general public wants, but what God wants. God's will must be first, foremost and central in the purpose, task and execution of the Christian press. The will of the people, even of the Christians, and their activities should become secondary.

We feel no dread to plea for the Christian press, because the work of this press is closely related to our belief. Our belief does not place us outside of life; it is confessed and lived right in the middle of our every day life in this world.

The goal of the Christian press is in fact nothing else than to give expression to that belief to the best of its knowledge and ability. And the printed page has proven to be a mighty means to that end.

It can hardly be avoided that our weekly frequently carries a reflection of the times, the struggles, and sometimes harshness that are part of our integration into a relatively new environment. We have not as yet reached the goal we have set ourselves. We have not as effectively given expression to our beliefs as we ought to. We have not sounded as clear a voice in our environment as we are expected to. But by God's grace and with your help this weekly will continue to be a mighty means to bear witness to God's cause.

CHINA AND THE UNITED NATIONS

by Herman Jonker

Ever since the Mao Tse-tung government seized power in 1949, the Peking regime has tried to enter the United Nations. Yet, up until now all these attempts have clearly failed, blocked mainly by the United States' view that China is not a peace-loving nation.

The entrance of China into the United Nations is an extremely important issue. What would be the effects on the United Nations itself if China were to be admitted? What new functions, attitudes, and values would the United Nations pursue? What would the effect be on the desire and pursuit for world peace? And what about the balance of power between the East and the West? What would happen to the Sino-Soviet dispute? And what about China itself — what would it gain? Moreover, what attitude would a Christian have to take towards the admission of China into the United Nations?

These questions beg answers, but they do not really lend themselves to detailed and quickly drawn-up solutions.

In the United Nations, drastic changes can be expected to take place when China is admitted. This is especially true, since Red China's ideology is Communistic, and of an irrational and revolutionary character. The Chinese Communists will only enter the United Nations on the basis that Formosa be excluded both from the General Assembly (a United Nations body which represents all the nations which officially belong to the United Nations) and the Security Council (a United Nations body which presently consists of 5 nations — the United States, Russia, Britain, France, and Nationalist China). China considers Formosa as one of its provinces that must be returned. This means that when China is admitted, — and this appears to be inevitable, and will likely occur in the near future — Formosa's expulsion from the United Nations is only a matter of time. China has stood ground on this point, and has demonstrated a firm rigidity in its demands on the international scene. China's entrance into the United Nations will mark one of the major Chinese victories on the international scene; it will get what it wants without any concessions.

The Chinese regime is eager to assume leadership of the lesser developed nations in the General Assembly. While this will not prove to be an easy task, it will bring about drastic changes if it ever happens to succeed, for the lesser-developed nations now control the majority in the General Assembly. However, this danger is not an immediate one for the poor and under-developed nations of Africa will not fly into China's waiting arms. "Africanism rather than Communism will be their ideology for many years to come" as one expert put it. Thus we can ignore this factor for the time being.

China has become the fifth nuclear power in this dangerous and fearful age. As such it is of utmost importance that it be admitted into the United Nations — the international institution created to ensure the maximum amount of international peace that is possible to attain. But it is worth questioning whether China is at all interested in obtaining international peace. China is certainly not interested in making any political concessions, and it also appears from the Sino-Soviet dispute that it has no intention to make ideological concessions. China has shown very little interest in peaceful coexistence while on the other hand it has openly announced its opposition to and detest for the United States, its democratic system of government, and its foreign policies aimed at retaining its present territories (South Vietnam for example) by means other than those which would tend to provoke a nuclear war.

One of the most drastic changes in the United Nations when China is admitted, will be the development of open conflict between the United States and China, and possibly even between Russia and China.

Before 1955-56, the United Nations was a different instrument of international government from the United States existing today, capable of performing different functions from those which the present United Nations is able to perform. The General Assembly before the end of 1956 had as its nucleus the United States, with a majority of West European, British Commonwealth, and Latin American nations. As such it was a form of international government which opposed the Soviet bloc, and Communism.

The increase in the membership of the United Nations, which brought about a turning point in 1956, has drastically changed the General Assembly's voting power as well as the political functions the United Nations is capable of performing. The Western bloc has lost its ability to lead a two-thirds majority against the actions and policies of the Communist bloc. On the other hand, the influence of the Soviet bloc has experienced significant gains. It can now influence more than one-third of the members of the General Assembly. This is due to the massive increase, as mentioned, in the General Asssembly's members — mainly the result of an influx of Afro-Asian nations.

The result of all this is, that the General Assembly has become incapable of passing resolutions calling for any action more decisive than investigations, good offices, and reports by the Secretary General."

The increasing incapability in the United Nations and its General Assembly will only be accelerated by the admittance of Red China. Diversity of opinions will multiply, disagreements will increasingly come out into the open, and China's rigidity and inflexibility in her ideology and foreign policy will prove to be a stumbleblock for the solutions, agreements, and compromises necessary for an effective and purposeful United Nations. The primary function of the United Nations — namely the maintenance of international peace by military actions other than "investigations, good offices, and reports by the Secretary General" — which has been declining in the past, will decline at more rapid rate when Red China is admitted.

Does this mean that we must oppose China's entrance into the United Nations? By no means, for there are other factors involved in China's admission. We have noted her entrance into the nuclear club. Also noted was her vast population and her rigid, inflexible, and what we can with surety call 'devilish' outlook on life and international politics. These factors seem to suggest that a denial of China entering into the United Nations would be more disastrous than her admittance.

Several advantages of a United Nations including China seem to suggest this. Without China, the General Assembly does not reflect the "open conscience of the world", as the Charter of the United Nations intended it to be. And this advantage is of considerable importance. It will mean that the General Assembly will become more a platform in which the numerous diversified opinions can be heard, than an active body that can pass various resolutions due to the willingness among its members to compromise. This function, although not a major one, had already developed soon after the creation of the United Nations' General Assembly, but it gradually developed into a major one as the United Nations' history progressed. China's entrance into the United Nations will give it the final boost and cause it to become *the* major one.

Of equal importance in considering other factors, which may determine whether the United Nations should include China as a member, is the need of the Western bloc to become more familiarized with the Chinese foreign policies. When China enters the United Nations, they will voice their opinions on more numerous issues than they have done up till now. This will be beneficial to the West, for the Western bloc will then become more familiar with China's foreign policies, and the dangers it presents for the freedom of the democracies.

A third reason for admitting China into the United Nations is to prevent her from carrying out her threat of creating a new rival and revolutionary United Nations which, if this threat could immediately be carried out (and it seems very doubtful that any member — excepting Sukarno who is no longer a member of the United Nations — is presently reluctant and willing to depart from the existing United Nations to join China's proposed revolutionary United Nations) would certainly result between the two world bodies, which will lead to an arms race, combined with threats, fears and misunderstandings, and thus may turn into what may become the world's first nuclear war. Although China may not immediately be capable of gaining the majority of the Afro-Asian nations into his proposed revolutionary UN, its own population combined with the support of Sukarno's is large enough to make a second United Nations politically significant. It is important that the world prevents China from carrying out its revolutionary threats.

A final but very important reason for admitting China into the United Nations concerns its membership into the nuclear community. Last year China ignored the partial nuclear test-ban agreement by exploding its first nuclear bomb above ground. It clearly indicates that China is now, like the United States and the Soviet Union, building a nuclear defence system, which can equally well be used for offensive as for defensive purposes. The greatest danger which the nuclear age has brought upon mankind is the possibility of total annihilation. That this will ever occur seems contradictory to the Word of God, which promises that all those who are living in the last days, will personally witness the glorious return of our Lord Jesus Christ. But this does not eliminate the possibility of partial annihilation — killing one-third of the world's population for example — by means of nuclear disaster. China does not seem to be fully aware of the dangers and destructiveness of these weapons, nor have they displayed any rationality in their outlook on these matters. Rationality is here defined as a preference of revolutionary war over peaceful coexistence by means of concessions.)

China's admittance into the membership of the General Assembly will by all probability make them more aware of the dangers and destructiveness of nuclear warfare — a change which Russia experienced in 1955, and which the United States experienced in 1956-57.

To conclude, we may wonder what our Christian convictions have to do with all this. Clearly a Christian state (a somewhat meaningless term) or better a Christian diplomat should not make concessions fundamental to the Word of God in order to attain international peace. On the other hand, a Christian diplomat may (and must) certainly cooperate with a Communist or Chinese diplomat for the attainment of international peace, if the latter is *not* contradictory to the Word of God.

If therefore the admission of China into the United Nations does not contradict the Word of God (and this would be extremely difficult to answer) while it will by all appearances contribute to the attainment of a higher degree of international peace, then China should be admitted into the United Nations' General Assembly.

It is extremely difficult (if not impossible) to say that "according to the Bible, this should be our stand on that particular international issue". In making decisions on the international field, we must above all be led by the Holy Spirit. Only then can we gain any Christian insight into the pressing international problems.

January 29, 1965.

For the best reading Calvinist-Contact

For Fine Baked Goods

East End
PASTRIES

2184 Wealthy St. S.E.
Grand Rapids, Mich.
Tel.: 45-42377

C. PLANTINGA, Proprietor

If you come in Grand Rapids, go to our Store and see the large assortment of Dutch Import we have on hand.

If you are in our Store, you will think . . . .

I am in the Netherlands again.

VANDER VEEN'S
IMPORTING COMPANY

1505 GRANDVILLE AVE. — GRAND RAPIDS, MICH.

ACROSS

1. Market place
5. Applauds
10. Airs
12. Spur wheel
13. Book of the Old Testament
14. Conscious
15. Malt beverage
16. Uncooked
18. Kind of shrub
19. Different earths
21. Counting instrument
24. Jumps
28. Chin whiskers
29. A measure for gems
30. Simple
31. Modestly
32. All together
34. Type measures
37. Hole-piercing tool
38. Part of "to be"
41. Subject matter
43. Live coal
45. Starter for old-fashioned car
46. Songs for two people
47. Flocks
48. Merriment

DOWN

1. Peruvian fertility goddess
2. External seed coating
3. Staple food in the Orient
4. Chinese pagoda
5. Creep
6. Humble
7. Off
8. Father: Fr.
9. Killed
11. A winding sheet
17. Sloths
19. Twist
20. Disgrace
21. Warp-yarn
22. Girl's nickname
23. Swiss river
25. Sphere
26. Chum
27. Pig pen
29. Chose and gathered
31. In what manner
33. Cuts irregularly
34. Engrave with corrosives
35. Additional
36. Box scientifically
38. Cain's brother
39. Plexus
40. Scottish-Gaelic
42. India: poet.
44. Cup

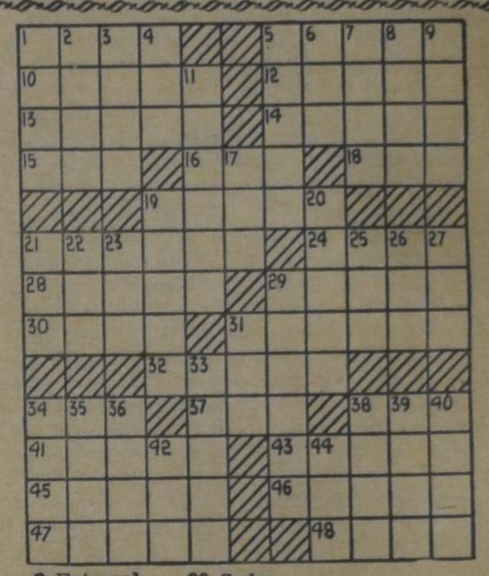

SOLUTION
to last week
Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(8)

"I cannot say — it is impossible — the ring is gone—" cried John and stopped. Without waiting for an answer his friend had plunged beneath the water at the exact spot where his treasure had vanished, and presently he re-appeared on the deck with the ring in his hand. With his coming a great silence fell and the sudden peace of ceasing pain. Looking up, Newton saw that the mountains were no longer ablaze. He was alone with his deliverer. He tasted relief like food, moved as though freed from fetters, and full of inarticulate gratitude approached the other, stretching a remorseful eager hand towards his property.

"No." His benefactor shook his head gravely. "This you cannot have. If you should be entrusted with this ring again, you would very soon bring yourself in the same distress. You are not able to keep it, as you have shown; but I will preserve it for you, and, whenever it is needful, will produce it in your behalf."

With the words he disappeared, absorbed in the night, and Newton, straining to see where he had gone, steadied himself to keep from falling and woke in the close stale darkness of his sleeping quarters, clutching at the sides of his swaying hammock. His forehead was clammy, his body shook, and the dream in its mingled horror and joy had been so exhausting that it was scarcely a relief to find it but a dream.

Even when he dressed and emerged on deck in the fresh morning breeze which filled the sails and darkened the Ionian sea to purple, he was held almost in a trance. Under its spell he somehow stumbled through the duties of the next two days, scarcely eating, and lying awake even in the short hours of his broken rest, for the equinoctial gales were approaching and the westward passage around Sicily gave more than usual trouble. The prickings of conscience which had occurred, though less and less frequently after each deviation from the path of piety, he had blunted with reading, occupation, or thoughts of Mary Catlett. The circumstances of his fall from chastity had made it easier to reconcile with Shaftesbury's explanation of Virtue. A mixture of fastidiousness and shyness had kept him from another lapse. The frank venality of wharfside armours was distasteful, and he was arrogant enough to prefer some distinction between himself and his present associates.

The remembrance of the dream — a remembrance less like recollection than re-enactment — was so inescapable in its revelation of his insecurity, his helplessness, and his doomed condition, that even thoughts of Mary afforded him for once no escape. Instead he saw or felt her as an additional instrument through which he could suffer, an equally vulnerable pawn whose helplessness increased the anguish of his own. But he was homeward bound. His health was good and he had a purpose in living, as he had lacked one the previous year. So his spirits recovered and in a few days the dream and its effects had passed.

Meanwhile, with no more than the incalculable vicissitudes of wheather and wind which made the termination of even so prosperous a voyage as this one impossible to predict within a month, Captain Yeats steered his ship through the Straits, tossed up the coast of Portugal, navigated the dread Bay of Biscay and early in December, having found the Channel as difficult as all the rest of the voyage, brought her safe to rest in the Pool of London.

* * *

The Channel in wind, the coast through rain, London in mist, Rotherhithe and home, all were welcome to John only as stages on his way to Chatham. Captain Newton, satisfied with his son's appearance and account of the voyage, had no wish to keep him idle near London when he was anxious to spend his time with a respectable family in the country. Perhaps he felt responsible for the fact that the home to which he had willingly retired from sea-faring was no home to his first-born. He approved the Catletts, in spite of the coolness which had sprung up between Mrs. Catlett and himself over what she had considered his neglect of his first wife and his undue speed in remarrying. (These landlubbers think we have as much time to sit ashore, observing punctilio, as they have. George Catlett might delay less, if he had a ship with her crew and cargo to fit out and look after and his income depending on the coyage, instead of coming in comfortable from the Dockyard mills!) In any case, he raised no objection when his son, after one day at home, made his request.

"You are sure of your welcome, I hope."

"Sir, Mrs. Catlett told me to come whenever I had the opportunity. Jack will be home for holiday when Court adjourns at the end of Michaelmas. I should like to see Jack again." He dared not breathe the real reason for his urgency. He could not trust himself to mention Mary's name without betraying his state to his father's shrewd eyes. Though there was little sympathy between the two, the younger Newton had considerable respect for the elder's good sense and great knowledge of the world.

"No doubt. Well begone then. But harkye! I shall busy myself presently to find you another opportunity. Idleness is no good for a young man of your years. Be back within a fortnight without fail. D'you hear?"

"Yes, Sir." John dutifully took his leave and with a speed foreign to his usual leisurely dreaminess was soon mounted and on the road which led by Blackheath and Shooter's Hill to Mary.

The Catlett's home was as he remembered it. By the time dinner was over he might never have been away, except for the added inches of the younger children and the eager interest of the family in his recent travels. Jack, now articled to a London firm, assumed city airs for their amusement and told casual incidents in pompous legal phraseology. To match this, Newton mimicked, now the captain, now the boatswain, slipping from quarter-deck to sailor lingo and carefully expunging all lurid ephitets from his account. Mrs. Catlett was affectionate and motherly as before, though pale and thinner from a recent confinement which the child had not survived.

"And what we should have done in this house without Polly I shall never know," she told him fondly. "She took complete charge of the house like a little woman. I should have been a great deal worse if she had not relieved me of all anxiety about the family. A better manager than her mother, Mr. Catlett says."

"Mother — please have done," begged Mary, and John, taking the occasion to look full at her, as he did whenever he dared, realized that she was more adorable than ever in her confusion.

Adorable, that was the word. She was all he had pictured her to be in the long months of separation, only lovelier, more womanly, gay, full of unexpected repartee — unexpected because she was not talkative — and of unconscious grace of movement and pose which at times made it almost impossible to conceal his yearning. There was nothing, he vowed to himself, that he would not do for her sake, no danger that he would not brace to protect her, no hardship that he would not undergo to win her.

In fact, all he did do was avail himself of every opportunity of being in her company and behave like a stricken calf at the moments when he might have put in a good word for himself. Acutely aware of the poor figure he cut among the Catlett's sociable friends, he tortured himself with fears that she would be disgusted with him and attracted by one of them. Fortunately he was popular enough with the family, whom he had remembered with small but individually chosen souvenirs of his Mediterranean voyage — for Mary, a neckerchief of Moorish silk which she wore tucked in her best bodice, to his literally speechless delight, when they went to the Assembly.

(To be continued.)